

BOYUN EĞME

CHP'nin sağcı-dinci aşkı bildiğiniz gibi

Hasbelkader gazeteci. İslamcı patronunun "CEO"luğunu yapmış bir süre. Bütün gazetecilik serüveni bundan ibaret. Sonra her nasılsa sistemin dışına itilmiş. O da "muhalif" olmaya karar vermiş. O gün bugündür "muhalif"; o kanal senin bu kanal benim dolaşip duruyor. Az İslamcılık, az AKP eleştirisi üzerine kurulu basit bir mantığı var söylediklerinin. Şimdi CHP'de baş tacı... ■ Sf. 6

Boyun Eğmeyenlerin Partisi TKP 97 yaşında

İMKANSIZI DEĞİL MÜMKÜN OLANI İSTİYORUZ

NEVZUHUR SULTANIN SARAY SOFRASI / ORHAN GÖKDEMİR ■ Sf. 9

Alman iç politikasında 'İslamcı Ankara' faktörü

Osman Çıtsay ■ Sf. 4

Arakan'da neler oluyor? Türkiye ne istiyor?

Tulga Buğra Işık ■ Sf. 8

Tutuklu sayısı 221 bin: Cezaevleri doldu yatmak artık lüks

Ufuk Arkan ■ Sf. 14

28 AĞUSTOS/KONYA

Konya'nın Ereğli İlçesi'nde çalıştığı inşaatın beşinci katından asansör boşluğuna düşen Mustafa Kaymak (28), kaldırıldığı hastanede yapılan tüm müdahaleye rağmen yaşamını yitirdi.

28 AĞUSTOS/SİVAS

İnşaat iskelesinde siva yapan Ömer Polat (46) üçüncü kattan zemine düştü. Ağır yaralanan Polat sağlık ekiplerince hastaneye kaldırıldı ancak kurtarılamadı.

29 AĞUSTOS/İZMİR

Çiğli İlçesi'nde, çalıştığı inşaatın beşinci katından düşen plastik doğrama işçisi Gökhan Ataoğlu (23) yaşamını yitirdi.

30 AĞUSTOS/KONYA

İnşaatta çalışan Mustafa Kaymak (28), binanın beşinci katından asansör boşluğuna düşerek hayatını kaybetti.

30 AĞUSTOS/İSTANBUL

Ataşehir'de Metropol İstanbul adlı projenin şantiyesinde ağır yaralanan temizlik işçisi, kaldırıldığı hastanede yaşamını kaybetti. Temizlik işçisi Metin Şahin, binanın camlarını silerken iskeleden düştü.

30 AĞUSTOS/ORDU

Fındık fabrikasında çalışan Yılmaz Orhan'ın (52) üzerine, fındık çuvalları yüklü kamyonetin kasasından fındık çuvalı düştü. Boynunda kırık oluşan Orhan, kaldırıldığı hastanede hayatını kaybetti.

31 AĞUSTOS/DENİZLİ

Kanalizasyon çalışması sırasında kazılan çukurda çalışan Niyazi Öğmen (32) yan taraftaki istinat duvarının çökmesi sonucunda yaşamını yitirdi.

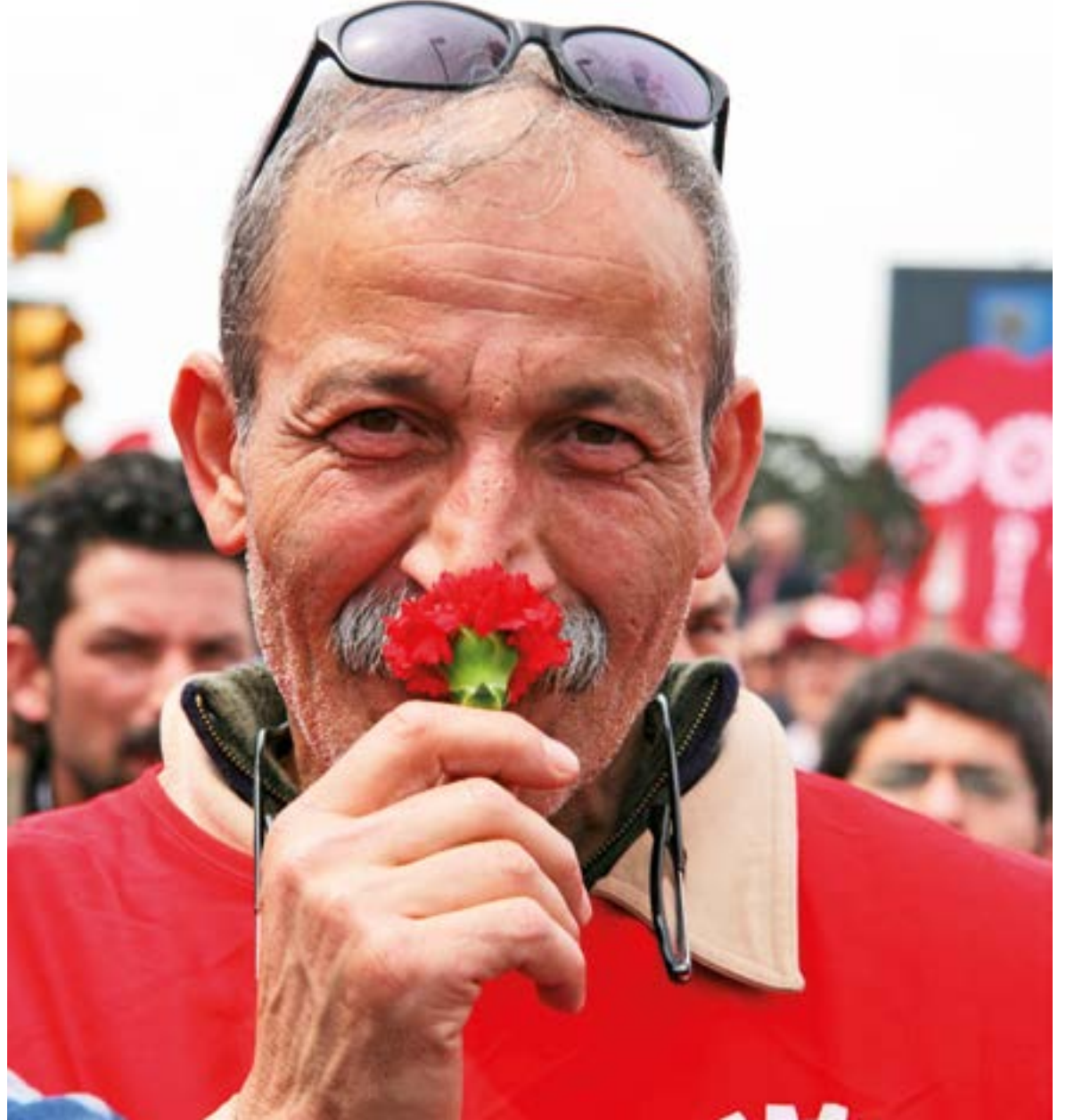
31 AĞUSTOS/GİRESUN

Arıza bakım işçisi Emre Karatürk elektrik direğinde akıma kapılarak düştü ve hayatını kaybetti.

31 AĞUSTOS/İSTANBUL

Üzerine konteyner düşen işçi Oktay Boz yaşamını yitirdi.

Kamil Kinkır'ı, bundan yedi yıl önce, 11 Eylül günü kaybettik. Sendikacıydı, ama öyle bildiğiniz sendikacılardan değildi. Sendikacı olmak gerçek bir işçi önderi olmakla çoğu zaman aynı anlama gelmiyor. Kamil Kinkır, bir işçi önderiydi. Yaşadığı süre boyunca, metal işçilerinin patronlara karşı yürüttüğü kavganın her noktasında var oldu. Kiminde tezgah başında bir işçi, kiminde çalıştığı fabrikanın işçi temsilcisi, kiminde sendika başkanı, kiminde fabrika kapısında işçilerle sabahlayan örgütçü olarak... Ve mutlaka örgütlü, partili, komünist bir işçi önderi olarak... Saygı ve özlemle...

YARGI ÇOK KUVVETSİZ SON ZAMANLARDA

Malum haftanın tartışması AKP Genelcumhurbaşkanı karşısında hafif "V" şekli alan Anayasa mahkemesi Başkanının açıklı haliydi. AYM Başkanı "montaj, dublaj" deyip reddetti görüntüyü ama filmi başa sarınca her seferinde aynı sonuç çıktı.

AYM eğilir de Yargıtay durur mu? Yargıtay Başkanı Rüştü Çirit Adli yıl açılış töreninde okumak üzere hazırladığı metnin "kuvvetler ayrılığı" ve "hukuk devleti" başlıklı bölümlerini okumamayı tercih etti. Çirit'in okumadığı bölümde Osmanlı Padişahı Abdülaziz'in kurdurduğu Divan'ı Ahkam- Adliye'nin "adalet işlerinin, yürütmeden ayrılması" amacı-

la oluşturulduğuna dikkat çekilerek, "Dolayısıyla Yargıtay'ın kurulmasında etken olan en önemli nedenlerden biri 'kuvvetler ayrılığı' ilkesidir. Günümüz terminolojisi ile ifade etmek gerekirse, temel hak ve özgürlüklerin korunması, yargının yürütmeden ve hükümetten ayrı ve bağımsız olmasına bağlıdır" deniliyordu. Çirit, konuşmasında bunun yerine Anayasa Mahkemesi üyelerinin Yargıtay ve Danıştay üyelerinden fazla maaş almasından yakındı.

Yargı çok kuvvetsiz son zamanlarda. İktidar karşısında dik duramıyor, yazdığı metni okuyamıyor, kem küm ediyor. Geriye maaşa zam istemek kalıyor haliyle.

**BOYUN
EĞME**

Boyun Eğme Haftalık Siyasi Dergi - Sayı 90

İmtiyaz Sahibi: Gelenek Basım Yayım ve Ticaret Ltd. Şti Genel Yayın Yönetmeni ve Sorumlu Müdür: Mehmet Kuzulugil

Yayın Kurulu: Orhan Gökdemir, Nevzat Evrim Önal, Mehmet Kuzulugil Tasarım: Özgür Aydoğan, Uğur Güç

ISSN: 2564-7385 Adres: Osmanağa Mah. Osmercik Sok. No:9/16 Kadıköy - İstanbul Baskı: Deren Matbaacılık Ambalaj San. ve Tic. Ltd. Şti. Beylikdüzü OSB Mah. Orkide Cad. No: 9/Z Beylikdüzü-İstanbul

BİT PAZARINA NUR YAĞDI

"Eskiye itibar olsaydı bitpazarına nur yağardı" diye bir özlü sözümüz var. Bit pazarına nur yağmamış olmasından güven alınarak imal edildiği çok belli. Ama artık bitpazarlarına nur yağabiliyor. Mesela CHP harıl harıl aday arıyor bitpazarında.

Bulduğunu aday yapıyor, aday yapmadığını danışman atıyor. Parti Saadet, Has Parti, AKP, MHP, DYP eskile-riyle dolu.

CHP'den feyz alan AKP de arayışta, bitpazarında yoklama yapıyor. Bula bula kimi buldu dersiniz? Eski başbakanlardan Tansu Çiller'i. Kulislere göre saray Çiller'i Cumhurbaşkanı yardımcısı yapmaya hazırla-

nıyor. Bir diğer isim ise siyasi harakiri yapan ancak ölmeyi başaramayan Devlet Bahçeli. Bahçeli çantada keklük. Çiller'in son dönemlerde, Cumhurbaşkanlığı'nın programlarına sıkça davet edilmesinin sebebi de işte bu planmış. Madem öyle buradan soruyoruz: Mesut Yılmaz'ın başı kel mi? Konuşma özürü olduğu için mi ayrımcılık yapıyorsunuz değerli siyasetçimize. Nedir?

İsmet İnönü bu AKP'lilere ne yaptı?

Malum 2003 yılından beri iktidardalar. Ondan önce de 20 yıl yerel yönetimde iktidardılar. Yani Türkiye'nin son 40 yılında AKP'liler var. Haliyle topu muhalefete atmak gereği doğduğunda sözün adresini şaşırıyor AKP'liler. Bazen İsmet İnönü'yü hatırlayıp ona yüklüyorlar olup bitenin suçunu. Bazen Mustafa Kemal'i de işin içine katıp "CHP zihniyeti" ne saydırıyorlar. Ama bu kadar uzun iktidarda kalınca her şey bir anda komediye dönüşüyor. Muhalefetsizlikten bir tür kuyruğunu ısırın yılına dönüşüyor AKP. Muhalefeti ısıracağım diye hamle yapınca bir de bakıyor ki dişlerinin arasındaki kendi kuyruğu.

Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanı Ahmet Eşref Fakıbaba ile eski Tarım Bakanı Faruk Çelik arasında geçtiğimiz günlerde baş gösteren tartışma işte böyle bir tartışma. Özetle-

Yelim: Bakan Fakıbaba olağan gezilerinden birinde kendinden önceki dönemde yolsuzluk yapıldığını belirteip, "erkek olan şimdi yolsuzluk yapsın" dedi. Büyük olasılık kendinden önce

koltuğunda başka bir partinin temsilcisinin oturduğunu düşünüyordu. Hâlbuki o koltukta kendisinden önce de bir AKP'li oturuyordu. Fakıbaba'nın açıklamalarından sonra o AKP'li, eski Tarım Bakanı Faruk Çelik ses verdi. Nereden? Tabii ki sosyal medyadan. Bir tweet atarak şöyle dedi: "Sorumlu siyasetçi ne konuştuğunu bilir ya da varsa bir şey gereğini yapar." Bu tweet üzerine bir açıklama daha yapan Fakıbaba, sözlerinin çarpıtıldığını iddia etti. Kim çarpıtmış olabilirki sözlerini? Ciddiye alıp yanıt veren tek kişi eski Bakan Faruk Çelik sonuçta. Tek ihtimal var. Eski bakan hem yolsuzluk yapıyor, hem çarpıtıyor. Değilse sorumlusu kesin İsmet İnönü'dür!

SAMANALTI / Sait Munzur

Türkiye'nin kaderi ile AKP'nin kaderi

AKP Genelcumhurbaşkanı AKP İl Başkanları Toplantısı'nda konuştu. Birleşmiş Milletlerden Avrupa Birliği'ne, Arakan müslümanlarına yapılan eziyetlerden muhtarların nasır sorununa kadar ilgili ilgisiz pek çok konuda bir çuval laf etti her zamanki gibi. Sonra lafı getirip AKP'ye bağla-

dı. Dedi ki özetle; "Türkiye'nin kaderi ile AK Parti'nin kaderi bütünleşmiştir. Biz tökezlersek Türkiye'nin de sıkıntıya düşeceğini hep beraber gördük. Ana muhalefet partisi programı ile milletimizin gönlünü kazanarak iktidara gelmek yerine AK Parti ile Türkiye'nin de kaybetmesi pahasına yönetimi ele geçirme hesabı yapıyor. Dil normal bir

muhalefet dili değil."

Ciddiye alıyor falan değiliz ama bu kez söylediklerinde bir parça doğruluk payı olduğundan paylaşıyoruz. Hakikaten AKP ile ülkenin kaderi bütünleşti. Türkiye'nin artık varlığını sürdürmesi AKP'yi sırtından atıp daha eşit ve özgür bir düzen kurmasına bağlı. Haydi Türkiye at artık sırtından gericiyi, yobazı...

AKP DİNİ KENDİ ELLERİYLE YIKIYOR

Milli Görüş'e yakınlığıyla bilinen Milli Gazete yazarı Mehmet Şevket Eygi, geçtiğimiz hafta "Müslümanlar farkında değil ama dini kendi elleriyle yıkıyorlar" diye yazdı.

Şöyle dedi devamında; "Allahtan ümit kesilmez. Lakin toplumun, halkın, gidişatın; İslam dünyasının, insanlığın durumu ümit verici değildir. Bu hükme nasıl vardın? İslamî kriterlerle ölçüp biçerek... Müslümanlar farkında değil ama dini kendi elleriyle yıkıyorlar... Bugünkü parçalanmışlığı ve bölünmüşlüğü giderecek, Ümmet birliğini kuracak en ufak bir teşebbüs ve kıpırdanma göremiyorum. Müslümanlar

birleşmemek konusunda birlik içindeler. Hepsini için söylemem ama nice dinî faaliyet ve hizmet futbol holiganlığı zihniyetiyle yapıyor. Gerçek ulemanın, fakihlerin, şeyhlerin, ziyalı Müslümanların ellerinden operim ama beride haddinden fazla yaman ve yavuz din baronu var." Netice? "Siyasal İslam yükselirken din geriliyor."

AKP dini siyasallaştırdı, camileri arka bahçesi haline getirdi. Artık din bir siyasal partinin siyasi faaliyetinden ibaret. Meşruiyeti de o partinin meşruiyeti kadar. Hayat böyledir, inancını olur olmaz her yere sokmaya kalkışsan kirlenir.

Sıkıcı Alman seçim tiyatrosunda son perdeye gelindi

Alman iç politikasında 'İslamcı Ankara' faktörü

Erdoğan'ın, Alman kamuoyunun açık nefretiyle karşı karşıya kaldığını artık tüm dünya görüyor. Alman siyaset sınıfında birlik sağlandı: Merkel de tıpkı muarızı Martin Schulz gibi, "Bu Erdoğan'la ve onun Ankara'sıyla yürümek mümkün olmuyor, Gümrük Birliği'nin genişletilmesi ve AB üyeliği için müzakereler tarih olacak. Erdoğan ile Türkiye buraya giremez" noktasında. Refah şovenizmini temsil eden taban fena bastırıyor çünkü.

■ OSMAN ÇITSAY

Federal Almanya'nın neredeyse "seçim klasiği" oldu: Belki başka temel sorunların henüz sistemi sarsacak kadar derin olmamasından ötürü, Türkiye kökenli insanlar ve hatta doğrudan Ankara ile ilgili tartışmalar, seçim

kavgasızlığına renk taşıyorlar. Birbirine benzeyen partilerin boğucu rehabetinde, 24 Eylül'deki Alman genel seçimleri, neredeyse sadece Türkiye kökenli Almanlar veya Türk pasaportu taşıyanlar sayesinde hararetli tartışmalara sahne oluyor. Alman siyaset sınıfı içinde İslamcı Ankara ve "reisinden" nefret, çoktan ortak paydadır.

Dünyanın her yanına saran Alman şirketleri için Türkiye tek başına hayati bir önem arz etmiyor. Berlin, üs ve uçak filosu taşıırken biraz da bu mesajı vermiş sayılabilir.

2017 Alman genel seçimleri şunu gösterdi: Sol Parti'nin umutsuzca çırpınan Oskar Lafontaine destekli Sahra Wagenknecht

ekibi bir kenara bırakılacak olursa, seçimlere katılan tüm partiler aslında aynı partinin çeşitli fraksiyonlarını oluşturuyor. Sosyalist yönelişli küçücük partilerin bile sosyalist alternatifi değil "krizden mantıklı bir çıkış" önermeyi siyaset saydığı bu ortamda, federal meclise girme şansı olan partiler birbirleriyle birkaç santimlik bahçe duvarı sürtüşmesi yaşayan komşular sanki. Almanya, aynı programın birbirleriyle uyumlu ama yine de farklı maddelerini program sanan besili refah güvenlikçilerinden oluşuyor. Avrupa refah kalesini korumakta kararlı bekçilerin takımları, insanları sandık başına çağırıyor. Çağır-dıklarına ise tartışma konusu olarak en alt gelir grubundaki Müslüman göçmenleri öneriyor: Uyumlular mı, uyumsuzlar mı? Dert, bu.

Oysa sorun, artık Ber-

lin'in başına bela olan "aşırı birikim". Özellikle de verilen dış ticaret fazlası ve neoliberal kemer sıkma politikalarının içerinin yoksulları kadar AB'nin Doğu ve Güney Avrupalı yoksullarına da dayatılması. İçerideki tehdit unsurlarının başında Türkiye kökenliler başta olmak üzere sayısı birden artan Müslüman göçmenler geliyor. Sayıları 19 milyona yaklaşan bu "göç arka planına sahip" insanlar, Almanya'nın en yoksul tabanını oluşturuyor. Ancak sürtüşmelerin sınıf merkezli bir yoksulluk sorunundan türemediğini, etnik, dilsel, dinsel ve hatta cinsel farklılıkların ürünü olduğunu ileri sürmek, yöneten sınıfların işini gerçekten kolaylaştırıyor. Kültür endüstrisinin korkunç presiyle desteklenen bu yönelimin sonuçsuz kalması mümkün değil. İşçi sınıfı siyaseten yok gibidir. Nazizmin yapamadığını yapan bir "demokrasiden" söz ediyoruz.

'TOKLUK SITMASI' VE SEÇİM

Alman toplumu, zengin mutfağında yaşadığını biliyor ve şükrediyor. Biraz da bu nedenle Başbakan Angela Merkel, Helmut Kohl'ün 16 yıllık iktidar rekorunu bu dönemde kırmayı hedefleyen tutumuyla, konuşmalarını rahatça, "Almanya hiç bu kadar büyük

2009'DAN SONRA YENİDEN BÜYÜK KOALİSYON...

Almanya, yine Merkel öncülüğünde SPD ile bir "büyük koalisyon" hükümetine hazırlanıyor. Merkel'in Yeşiller ve liberal FDP ile bir koalisyona sıcak baktığı da sır değil gerçi, ama çoğu gözlemci, sandığa boşuna gidildiği görüşünde. Çünkü sonuçlar şimdiden belli. SPD eğer yüzde 23'lerde kalırsa ve yüzde 39-40 oy bandındaki CDU-CSU ile birlikte Merkel hükümetinde küçük ortak olmayı kabullenirse, ülkede en az dört yıl daha bir şeyin değişmeyeceği garantiye

alınmış olacak. Ama Sol Parti'nin ve içindeki Lafontaine-Wagenknecht sol çizgisinin güç kazanması, mesela partinin yüzde 12'leri aşan bir oya ulaşması, bu arada SPD'nin de yüzde 20 sınırının altına inmesi halinde, ülkede pek çok şeyin değişeceğini iddia edenler de haksız değil. SPD'nin hızlandırılmış bir PASOK kaderi yaşaması bile mümkün. Bu boğucu havanın, yakın gelecek için bazı sürprizleri barındırdığı söylenebilir.

Merkel'in başbakanlığı, faşistoid AfD'nin yüzde 10'lara yaklaşacağı bir seçim sonucunda,

24 Eylül'deki Alman genel seçimleri, neredeyse sadece Türkiye kökenli Almanlar veya Türk pasaportu taşıyanlar sayesinde hararetle tartışmalara sahne oluyor.

bir refah dönemi yaşamamıştı, Almanların işi hiç bu kadar yolunda gitmemişti” tarzı ifadelerle süsleyebiliyor: Yakın çevredeki yangınları örnek gösteren zengin mutfağı sahiplerinin kendi “marabalarına” sık sık “Halinize şükredin!” uyarısında bulunması normal karşılanabilir.

Ama toplumun bu refah övgülerine rağmen içten içe kaynadığı, mültecilerin özellikle geniş yoksul katmanlarda bir kovulma korkusunun büyüdüğü, çoğunluk toplumunun yoksullarında ise AfD gibi faşistoid-milliyetçi tepkilerin yeşerdiği gözlerden kaçmıyor. Böyle zehir gibi bir ortamda, Türklere ve Müslümanlara yönelik “uyumsuzluk” şikâyetleri, bu arada da herkesi kutuplaştıran Erdoğan’ın durmadan Berlin’e veryansın etmesi havayı iyice ağırlaştırıyor.

Televizyonlardaki tek tük renksiz tartışmalar, özellikle Angela Merkel ile sözde karşıtı SPD’li başbakan aday Martin Schulz’un sözde kendi önerilerini sundukları ucuz tartışma programları, tek işe yarıyor: Bir yoksulluk çemberinden çıkamayan toplumsal katmanlar, demokrasi oyununda kendisine sorulmadan iş yapılmadığı yanılması içselleştiriyor.

Alman siyasetçiler laf kıtlığında asma budarken konuyu döndürüp dolaştırıp Türkler ve mülteci Müslümanlar meselesine getirmese ne yapacak? Başka nereden ekmek yiyecek? Bu tutum siyaset sınıfının işini epey bir kolaylaştırdı, çünkü Alman toplumunda son birkaç yılda büyüyen Erdoğan karşıtlığı geçtiğimiz aylarda İslamcı Ankara ve “reisinin” açıkça Berlin’e karşı diplomasiyi de yok sayan bir üslupla atağa geçmesiyle nefrete dönüştü. Önceki yıllarda Berlusconi de tepki alıyordu, ama o daha çok bir alay konusuydu.

Erdoğan’ın, Alman kamuoyunun açık nefretiyle karşı karşıya kaldığını artık tüm dünya görüyor. Alman siyaset sınıfında birlik sağlandı: Merkel de tıpkı muarız Martin Schulz gibi, “Bu Erdoğan’la ve onun Ankara’sıyla yürümek mümkün olmuyor, Gümrük Birliği’nin genişletilmesi ve AB üyeliği için müzakereler tarih olacak. Erdoğan ile Türkiye buraya giremez” noktasında. Refah şovenizmini temsil eden taban fena bastırıyor çünkü.

ÇIKIŞ YOK!

Seçim kampanyalarında ana konuyu Erdoğan’ın

oluşturması belki AKP’yi ve İslamcı Ankara kadrolarını başta mutlu kılabilir. Ama siyaset, sonuçta ekonomiden ayrılamayacak bir meseledir ve göbeğinden Alman ekonomisine bağımlı bir ülke olarak Türkiye’de kısa bir süre sonra, eğer Merkel dediğini yapar ve Gümrük Birliği’ni geliştirmeyi reddederse, bu arada AB müzakereleri de kesilirse, böyle bir tutum, dış ticareti çok aşan boyutlarıyla Türkiye ekonomisi üzerine vaktinden önce çöken bir kara bulut olur.

İşte böyle bir gerilim hattında yaşayan 3 milyon üzerindeki Türkiye kökenli toplumun Almanya’daki huzursuzluğu giderek artıyor. Özellikle genç kuşakta, “Bu zengin memleketin bizden başka derdi yok mu?” sorusu, tuhaf bir böbürlenme de içerecek şekilde, kendini hissettiriyor.

Asıl sorun Türkiye kökenli toplumun örgütsüzlüğü. AKP’nin eline oynayan bir boşluk. Camiler dışında ve onlar kadar etkili bir çağdaş karşı-örgütlenmeden söz etmek mümkün değil. Buna rağmen, İslamcı Ankara’nın “Almanya Türklerini” kendi istediği doğrultuda yönlendiremeyeceği de çoktandır açıklık kazanmıştı. Türkiye kökenli toplum,

İslamcı Ankara’ya kitlesel bir tepki göstermiyor gerçi, ama onun önerilerini de kulak ardı ediyor. Türkiye’de iktidarda kim varsa ona yaslanmayı, genelde sağa oy atmayı biliyor, Almanya’da ise kendisine destek çıkacak sol etiketli partilere oy veriyor veya öneriyor.

Bu kişilik bölünmesinin uzun süre söyle devam etmesi zor. Ama Yeşiller Partisi’ndeki hengâmeye bir göz atmak bile yeterli: Partinin başında bizdeki Mesut Yılmaz türünü aratmayacak kadar sağcı bir Cem Özdemir var. Ancak Berlin’deki parti örgütünü de Türkiye kökenli toplumu da yerinden hoplatacak kadar “solcu ve yeşil aktivist” tezlerle seçime partisinin doğrudan aday olarak katılan bir Canan Bayram da var. Yeşiller üstyönetimine egemen açık sağcı havanın dışındaki kadın avukat Canan Bayram’ın milletvekili seçilmemesi için Cem Özdemir ve ruh ikizleri Berlin’de ellerinden geleni yapıyorlar. Bu da Berlin’deki yegâne heyecan unsuru oluyor seçimlerle ilgili. ■

Almanya’da Weimar Cumhuriyeti anılarını da canlandırabilir. Hani şu sokak hareketlerinin, SPD ihanetinin ve faşist terörün sahneyi belirlediği, sonunda Hitler Almanya’sına açılan yılları... Yeni bir Hitler siyasetinin büyük sermaye nezdinde şansı elbette yok, ama modifiye edilmiş bir milliyetçiliğin (“refah şovenizmi”) sertleştiği bu ihracat ülkesini can evinden vuracağı da kesin. AB’nin hegemon ülkesi fena karşı olabilir. Alman seçimlerinde gündemi, şu an itibarıyla, İslamcı Ankara’nın atakları ve Erdoğan’a yönelik inanılmaz

boyutlardaki ortak nefret belirliyor. Alman siyaset sınıfı bu meselesizliğe şimdilik sınıflar dengesini koruduğu için seviniyor olabilir. Ama Erdoğan devletinin Türkiye’de daha fazla yürüyemeyeceğinin ortaya çıkması, sadece Türkiye’de değil, Almanya’da da tüm dengeleri altüst edecek gibi. Yani bütün zengin Tarzanlar zor durumda. Yoksullar ise “öğrenilmiş çaresizlikleriyle” baş başa.

CHP'nin sağcı-dinci aşkı bildiğiniz gibi

Sağdan olsun çamurdan olsun

Hasbelkader gazeteci. İslamcı patronunun "CEO"luğunu yapmış bir süre. Bütün gazetecilik serüveni bundan ibaret. Sonra her nasılsa sistemin dışına itilmiş. O da "muhalif" olmaya karar vermiş. O gün bugündür "muhalif"; o kanal senin bu kanal benim dolaşır duruyor. Az İslamcılık, az AKP eleştirisi üzerine kurulu basit bir mantığı var söylediklerinin. AKP'nin kustuğu bu âdem şimdi CHP'de baş tacı ediliyor.

Bir yıl önce Levent Gültekin'in Kılıçdaroğlu'na danışman olduğunu fısıldıyordu CHP'nin parti içi muhalifleri. Gerçi resmi olarak bir görev verildiği doğrulanmadı ama Gültekin "fahri" danışman olarak Kemal Kılıçdaroğlu'nun etrafında dolaşır duruyor. Son "adalet kurultayında" hemen Kılıçda-

roğlu'nun yanında yer bulmuştu kendine. Verilen "resim" iddiayı doğrular nitelikteydi.

Hasbelkader gazeteci. İslamcı patronunun "CEO"luğunu yapmış bir süre. Bütün gazetecilik serüveni bundan ibaret. Sonra her nasılsa sistemin dışına itilmiş. O da "muhalif" olmaya karar vermiş. O gün bugündür "muhalif", o kanal senin bu kanal benim

dolaşır duruyor. Az İslamcılık, az AKP eleştirisi üzerine kurulu basit bir mantığı var söylediklerinin. AKP'nin kustuğu bu âdem şimdi CHP'de baş tacı ediliyor.

Peki neden? Levent Gültekin Kars-Ardahanlı. Bu niteliğinin CHP'de başını Gürsel Tekin'in çektiği "Kars çetesi" ile arasında bir empati kurulmasını kolaylaştırdığı kuşku götürmez. O sola evrilmedi arada, CHP sürekli sağa kaydığından Levent Gültekin çizgisine geldi. AKP'li olmayan bir İslamcılıktan söz ediyoruz. CHP'liler içkiyle ilgili yasaklara değinirken bile "yüce dinimiz" diye söze başlıyor bir süredir. Laiklik demekten imtina ede ede bu noktalara kadar sürüklediler. Açık havadaki adalet kurultayında içki içti diye üç üyelerini partiden kapı dışarı ettiler. Öyle bir iklim ki bu, bir başka İslamcı kökenli gazeteci Ahmet Hakan köşesinden ayar vermeyi sürdürüyor partiyeye. "Meyhane masalarından AKP'li gençleri ikna edemezsiniz" diyor mesela. Sanırsınız CHP genel merkezini meyhaneye taşımış. Zaten baş İslamcı da Cumhuriyet'in kurucularını işaret ederek "iki ayyaş" demiyor muydu? Yani önerme belli, yolu bir kere olsun meyhaneye düşmüşler ayyaşdır! İmam ahlakı bu. Ne yapacaklar CHP'liler peki? Meyhane masalarından kalkacaklar, daha dindar olacaklar. Daha dindar olunca AKP'li gençler AKP'den vazgeçip CHP'ye mi üye olacak? İşte orası belli değil!

AKP'DEN DANIŞMAN DEVŞİRME

CHP'nin son numarası daha düne kadar AKP'ye yakın

bir avukat olarak bilinen Fidel Okan'ı transfer etmesi. İddiaya göre Avukat Fidel Okan, CHP Strateji Geliştirme Komisyon Başkanlığı'na getirilmişti. Bu iddianın duyulmasının ardından CHP Genel Başkan Yardımcısı Erdal Aksünger, "CHP'de kurulmuş adı strateji olan bir komisyon yoktur. Komisyon veya Çalışma grubu olursa başkanlığı da mutlaka PM'den olur" mesajını paylaşarak bilginin doğru olmadığını iddia etti. Haberi duyan AKP'lilerin tepkisi ise Okan'ın Kemal Kılıçdaroğlu'nu eleştiren mesajlarını paylaşmak oldu. Fidel Okan'ın Kılıçdaroğlu'yla ilgili bazı eski mesajlarını sildiği öne sürüldü ki, doğrudur. Avukat Fidel Okan, yazılı bir açıklamayla iddialara yanıt verdi. CHP'den kendisine bir davet gelmiş, komisyon kurulmuş ve bu komisyonun ilk toplantısı gerçekleştirilmişti. Bu tasarrufla ilgili tepkiler "CHP karşıtlığından" kaynaklanıyordu. Yoksa gül gibi Fidel Okan'a kim itiraz edecekti?

Okan'ın açıklamalarına göre ilişki şöyle gelişmişti: "Bilindiği gibi, Anayasa oylamasında hiçbir kurumsal kimliğim olmamasına rağmen sosyal medyada HAYIR kampanyası yürüttüm. Bu süreçte eleştirdiğim CHP ile sonuç odaklı olarak aynı noktada buluştuk. CHP'nin 'Adalet Yürüyüşü'ne de tam destek verdim ve katıldım. Bu esnada CHP'de yetkili kişilerle temasımız oldu. CHP ve Genel Başkan hakkında yaptığım eleştirileri bildiklerini; ancak iyi niyetimden en ufak bir şüphelerin olmadığını, daha etkili bir muhalefet ve iktidar adayı CHP için katkı vermeye çalıştığımı, düşündüklerini söylediler."

İşte böyle. Açıklamadan ortaya çıkan bir tuhaf ilişki daha var ki, Fidel Okan'la ilgili tasarrufu reddeden Genel Başkan Yardımcısı Erdal Aksünger'in komisyonun kuruluşunda yer alması ve Fidel Okan transferini bizzat yapması.

Neymiş? 2019 seçimleri için çok sıkı hazırlıklar yapı-

Kılıçdaroğlu Adalet Kurultayı'nda da Levent Gültekin'i yanından ayırmadı.

yorlarmış. En sıkı hazırlık işte bu iki AKP eskisinin, Levent Gültekin ve Fidel Okan'ın partiye kazandırılması. İki İslamcı AKP artığı ile 2019 seçimine hazırlanıyor CHP. Sağ bu iki âdemi görünce akan akan CHP saflarına katılacak! Ne yapacakmış AKP'li Okan CHP'de? Özellikle CHP'ye uzak ancak hükümetin politikalarını eleştiren İslamcı, ülkücü, muhafazakâr, merkez sağ seçmenleri iyi analiz ediyormuş, bu tecrübe-rinden faydalandıracakmış. Ayrıca, medyanın yakından takip ettiği siyasi analizlerinin yanı sıra kamuoyu araştırmacısı olan Hakan Bayrakçı ve yaptığı programla ülke gündeminde ses getiren Çağlar Cilara da komisyona dâhil olmuşmuş. Daha ne olsun?

İSTİKAMET SAĞ MARS

Sağdan adam devşirerek seçime hazırlanma politikası yeni değil. CHP yönetimi bu tiplerle dolu. Bunlardan birinin ilk işi CHP Genel Merkezine mescit açmaktı. Malum, o gelen kadar CHP'lilerin alını secdeye varmıyordu! Ama şurası çok açık, CHP çitayı giderek aşağı çekiyor. Mehmet Bekaroğlu'ndan Levent Gültekin'e evrilen çizginin tek anlamı bu. Geçen hafta eğitim ve müfredatla ilgili bir etkinliği de "antikapitalist Müslüman" İhsan Eliaçık'ı çağırılmışlardı. Hava o ki; sağdan olsun çamurdan olsun ruhu egemen artık partiye.

Son numaraları patronları "kafalamaya" çalışmak. Dedi-kodu bu ya, parti ileri gelenleri 2019 yerel seçimlerinde

Sağdan adam devşirerek seçime hazırlanma politikası yeni değil. CHP yönetimi bu tiplerle dolu. Bunlardan birinin ilk işi CHP Genel Merkezine mescit açmaktı. Malum, o gelen kadar CHP'lilerin alını secdeye varmıyordu! Ama şurası çok açık, CHP çitayı giderek aşağı çekiyor. Mehmet Bekaroğlu'ndan Levent Gültekin'e evrilen çizginin tek anlamı bu. Geçen hafta eğitim ve müfredatla ilgili bir etkinliği de "antikapitalist Müslüman" İhsan Eliaçık'ı çağırılmışlardı. Hava o ki sağdan olsun çamurdan olsun ruhu egemen artık partiye.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi Başkanlığı adaylığı için iş adamı Ali Koç ve eski TÜSİAD Başkanı Ümit Boyner'e teklif götürmeye hazırlanıyordu. Ne amaçla? Referandumdaki 'Hayır' oylarını yerel seçimde sandığa taşımak için... Sanırsınız patronlar referandumda "hayır" için çalıştı. Malum, birileri Gezi direnişini de bu Ali Koç'un desteklediğini iddia ediyordu.

Başka? Mansur Yavaş skandalı unutulur mu? Ankara yine ona teslim edilecek. Olmadı, eski Ankaragücü Başkanı Cengiz Topel Yıldırım, o da olmadı Yenimahalle Belediye Başkanı

Fethi Yaşar. AKP'ye yakın durmayı aday yapmıyorlar özetle.

Akif Hamzaçebi, Engin Altay, Gürsel Tekin, İlhan Kesici var daha sırada. Onlardan daha sağcıları bulunmazsa şansları yüksek. Hatta Mustafa Sarıgül bile fırsat kolluyor. Hayır canım, İBB'ye değil, Şişli'ye!

Bu arada Ekmeleddin İhsanoğlu kadar başarılı olacak bir cumhurbaşkanı adayı arayışı da sürüyor partide. Koç Holding Yönetim Kurulu Başkanvekili Ali Koç'un ismi bu listede de var. Mehmet Haberal, İlhan Kesici, Meral Akşener,

Aziz Yıldırım, Prof. Metin Feyzioğlu ve Ümit Kocasakal da listede. Nobel ödülü alan Aziz Sançar ile TOBB Başkanı Rifat Hisarcıoğlu'nun adları şimdilik "telaffuz" ediliyor.

Olur veya olmaz, Fidel Okan ve Levent Gültekin'i danışman yaparak parti bir eşiği aşmış oldu. Sağda devşirecek adam mı yok? O olmadı diğeri. Düzenin yaptığı da bu değil mi? Tayyip Erdoğan olmazsa Kemal Kılıçdaroğlu; Kemal Kılıçdaroğlu olmazsa Meral Akşener. Devlet Bahçeli bile püskevit yiyip, sabah şekeri izleyerek günün kendisine gelmesini bekliyor! ■

Arakan'da neler oluyor? Türkiye ne istiyor?

Myanmar'dan ayrılan sığınmacıları kabul etmesi için Bangladeş'e para verme de dahil olmak üzere pek çok "çözümü" gündeme getiren AKP yönetimi, meseleyi "İslam dünyasının lideri" olma amacı için kullanmayı hedefliyor; ancak Myanmar'ın önemi AKP'nin kendisini merkeze alamayacağı kadar yüksek.

■ TULGA BUĞRA IŞIK

Türkiye'nin gündemini uzun süredir Myanmar'ın Arakan bölgesinde yaşayanlar meşgul ediyor. Bölgeden olduğu öne sürülen sahte fotoğraflar sosyal medyada yayılmayı sürdürürken AKP konuyu bir iç siyaset malzemesi haline getirmiş durumda. Myanmar'dan ayrılan sığınmacıları kabul etmesi için Bangladeş'e para verme de dahil olmak üzere pek çok "çözümü" gündeme getiren AKP yönetimi, meseleyi "İslam dünyasının lideri" olma amacı için kul-

lanmayı hedefliyor; ancak Myanmar'ın önemi AKP'nin kendisini merkeze alamayacağı kadar yüksek.

SÖMÜRGEÇİLİK VE ETNİK ÇATIŞMA

Myanmar'ın müslüman Rohingyalara vatandaşlık vermediği sıklıkla medyada tekrarlanıyor. Ancak bunun sebebinden bahsedilmiyor. Ülkenin 1982'de çıkarılan vatandaşlık kanununa göre, Myanmar'ın İngiltere sömürgeci haline gelmesinden önce

burada yaşayan herkes ülkenin vatandaşı sayılıyor. Ülkeye İngiltere sömürgeci haline geldiği 1823'ten sonra yerleşen Rohingyalara ise buna dâhil olamıyor. Bu durumun yasal statüsü olmayan ve seçimlerde oy kullanamayan Rohingyalara için büyük bir haksızlık olduğuna şüphe yok, ancak durum yansıtılmaya çalışıldığı gibi "müslüman oldukları için" vatandaşlık verilmemesi değil.

Rohingyaların çatıştığı grupsa bir diğer azınlık olan Rakhine halkı. Çoğunluğu Budist olan Rakhineler, ülkenin yalnızca %3-5'ini oluşturuyor ve geleneksel olarak hükümetle iyi ilişkilere sahip değil. Örneğin 2012'de yaşanan etnik çatışmalarda iki tarafın da karşılıklı katliamlara girişmesiyle olağanüstü hal ilan edilmiş, ordu Arakan'a müdahale etmişti. International Crisis Group, konuya dair yayımladığı raporda Rohingya köylülerinin ordu tarafından korunmakta olduğunu ve bunun etnik çatışmaya kısa vadeli bir çözüm olabileceğini bildirmişti. 2014'te kurulan Rakhine

milliyetçilerinin partisi Arakan Ulusal Partisi, 2015 seçimlerinde eyalet meclisinde en fazla koltuğa sahip olan parti oldu. Ancak çok uzun süre askeri diktatörlükle yönetilen ve hala ordunun esas güce sahip olduğu Myanmar'da, orduya ayrılan koltuklar sebebiyle eyalet meclisinde de mutlak çoğunluğu sağlayamadı. Yani Rohingyalara yasal temsile sahip olmasa da Rakhinelerin "güçlü taraf" olduğu iddiası da gerçekçi değil, çünkü kontrol ordunun elinde.

CIHATÇILAR, TÜRKİYE, BÖLGE SİYASETİ

Arakan'da orduya yapılan saldırıları, etnik çatışmadan ayrı değerlendirmek gerekiyor, çünkü görüldüğü gibi Rakhine azınlık ve ordu bir başka aktör, Rohingya halkı ve cihatçı örgütler de birbirinden farklı ajandalara ve çıkarılara sahip. 2016 yılında kurulan ve orduya karşı kapsamlı saldırılar gerçekleştiren Arakan Rohingya Kurtuluş Ordusu, 1947'den beri aralıklarla devam eden cihatçı isyanın sürdürücüsü durumunda. Geniş halk desteğine sahip olmayan cihatçılar, küresel olarak El Kaide, bölgesel olarak Bangladeş merkezli Cemaat-i İslami gibi gruplardan destek görüyor. Türkiye'de de İslamcılarının sıklıkla "Arakan'da cihat" paylaşımlarıyla ülkedeki cihatçılarla dayanışma çağrısı yaptığı görülüyor.

Yaşanan son gerilimde de, orduya karşı yapılan saldırılar büyük rol oynadı. Cihatçıları durduramayan ordu, orantısız bir tepki vererek on binlerce sivil evinden etti. Ülkenin Batı tarafından sevilen Nobel Barış Ödüllü, "sivil" ve "demokrasi aktivisti" lideri Ang San Su Kyi, "cihatçılarla mücadele"ye destek vererek ihlallere karşı çıkmadı. Aralarında Bangladeş, Hindistan ve Çin'in de olduğu bölge ülkeleri ve Myanmar'ın da üyesi olduğu ASEAN, cihatçılara dair haklı endişelere sahip. Bölgeye çok yabancı bir taraf olan AKP ise, örneğin zaten kendisi de "müslüman ülke" olan ve yarım milyona yakın Rohingya sığınmacıya ev sahipliği yapan Bangladeş'e "akıl vermeye" çalışarak kendisini tuhaf bir durumun içine sokuyor. Ortadoğu'da istediği prestiji sağlayamayan AKP'nin, Asya'ya müdahil olmaya çalışırken kendisini yine cihatçılarla yan yana getirmesi çok daha olası. ■

ABD-ÇİN MÜCADELESİ Mİ?

Arakan'da yaşananların ABD ile Çin arasındaki bir mücadele olduğu kimi yerlerde dillendiriliyor. Ancak bunun gerçekçiliği çok düşük. Çin, Myanmar'da uzun süre iktidarda olan askeri yönetime verdiği açık destek sebebiyle Myanmar halkının tepkisini çekiyor. Ülkedeki "Çin yanlısı" silahlı gruplar ve sınır gerginlikleri de Myanmar ve Çin arasında sorun kaynağı, ancak Arakan'da yaşananların bunlarla bir ilgisi yok, tersine Çin'in bu konuda Myanmar hükümetine mutlak destek vereceği aşikâr. Myanmar'da petrol ve doğalgaz bulunduğu ve Batılı ülkelerin bunlardan pay almak için adımlar attığı doğru. Ancak Batı'nın yeni yeni ilişki kurduğu Myanmar'ın en önemli ticaret ortağı olan Çin, ülkenin petrol ürünlerinin de doğal alıcısı durumunda ve ülkede uzun yıllardır köklü yatırımlar yapıyor.

Nevzuhur Sultanın saray sofrası

Son sofa "30 Ağustos Resepsiyonu" vesilesiyle kuruldu. Sofrada uygun görülen bazı gazeteciler de vardı. Gazetecinin ağzı torba değil ki büzesin, yenileni içileni de yazdılar haliyle. Hoş, ortalıkta sofradan başka kayda değer bir mevzu da yoktu aslında. Sofra zenginleşmiş, zevkler incelmışti son 20-30 yılda. "Bir lokma bir hırka"dan zencefilli somonlu suşiye ulaşmıştı gide gide. Üstelik sofrada hırka giyen bir "Allah'ın kulu" kendine yer bulamamıştı.

■ **ORHAN GÖKDEMİR**

Eğer bir gün duyarsanız, Tayyip Erdoğan çok zengin olmuş, bilin ki haram yemiştir" sözü ile başlayan bir siyasal hayat "kuş sütü" nün bile eksik

olmadığı uçsuz bucaksız saray sofralarıyla devam ediyor. O yüzden son günlerin en popüler sohbet mevzusu nevezuhur sultanın saray sofraları.

Son sofa "30 Ağustos Resepsiyonu" vesilesiyle kuruldu. Dolayısıyla sofrada uygun görülen bazı gazeteciler de vardı. Gazetecinin ağzı torba değil ki büzesin, yenileni içileni de yazdılar haliyle. Hoş, ortalıkta sofradan başka kayda değer bir mevzu da yoktu aslında. Sofra zenginleşmiş, zevkler incelmışti son 20-30 yılda. "Bir lokma bir hırka"dan zencefilli somonlu suşiye ulaşmıştı

gide gide. Üstelik sofrada hırka giyen bir "Allah'ın kulu" kendine yer bulamamıştı. Eee, artık burası zengin sofrasıydı.

Hırkaların olmadığı zengin sofrasında sermaye sınıfının mensupları kendine geniş bir temsil olanağı bulmuştu. Siyasetçiler ile bürokratlar başköşeydi. Önceki sofralardan farklı olarak bu sofraya bir görgüsüzlük ve açgözlülük havası sinmişti gerçi ama olsun. Bu sofa bir metaforu nasılsa, orada çekilen resim ülkede gücün ve paranın kimlerin elinde olduğunu sembolize ediyordu.

SULTANA ÖZEL TAYYAR BAYILDI!

Son sofrada yenileni içilenler listesini gazeteci Vahap Munyar'a borçluyuz. Saraya AKP'nin Hürriyet Temsilcisi Abdülkadir Selvi ile giden Munyar o müthiş deneyimini şöyle anlatıyor: "Yağmur olasılığı dikkate alınarak hazırlanmış 'Kış Bahçesi'nden geçip, bahçeye çıktık. Bir garson içecek tepsisini uzattı. Tepsideki turkuaz renkli içecek dikkatimi çekti, görevliye sordum: Bu nedir? Ruy-i

Derya." İçeriği söylemiş; Ananas suyu, Hindistan cevizi ve süt. Ayrıca, turkuaz rengi için başka meyveler. Üzerinde de mini çikolata topları var.

Munyar'ın aktardığı bilgilere göre içecek listesi şöyle: Armutlu buz küresi eşliğinde demleme çay, Hibiscus eşliğinde mineralli su, Bahçe nane-limonata, Rosmerili buz küresi eşliğinde limonlu soda, Orman meyveli special, Kavun rüzgârı, Şeftalili soğuk çay. Yemeklerin gözdesi zencefilli, somonlu suşi. Tatlılarda portakallı Adıyaman helvası. Sıkı durun, isteyene alkollü içki ikramı bile vardı.

SARAYDA İÇKİ DE VARMIŞ!

Evet evet, yanlış duymadınız, saray sofrasında -istemeye cesaret edebilirsiniz eğer- alkollü içki de vardı. Hürriyet yazarı Ertuğrul Özkök bu bilginin üzerine atladı doğal olarak. Herkes masadaki Şehitler Köprüsü enstalasyonuna ve Genelkurmay Başkanı'nın eşinin başını örttüğü şala takılmıştı ama 30 Ağustos resepsiyonunda yaşanan "devrim"i görememişti. Suşi Külliye münüsüne girmişti ki bu sadece Çin'den esinlenen "Maoist" bir "halk hareketi" idi. Devrimi ise Cumhurbaşkanlığı Sosyal Hizmetler Müdürü Seyit

Başkonak, Vahap Munyar'ın kulağına fısıldayarak haber vermişti. İsteyene alkollü içki ikramları da vardı. Fakat şu işe bakın ki konukların bundan haberi yoktu. Dolayısıyla alkollü içki isteyen olmuyor, böylece bir sorun da çıkmıyordu.

Artık toplumu alıştırdıklarından kimse bu sofraların maliyetini sormuyor. Hâlbuki iki yıl önce daha mütevazı bir sofa büyük tartışmalara sebep olmuştu. Tartışmanın ilk maddesinde Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Görmez ve din adamlarına sarayda iftar yemeği verdiği masa vardı. Mimarlar Odası, 29 kişinin oturduğu masanın fiyatının 6.5 milyon lira olduğunu öne sürmüştü. Masada verilen 29 kişilik iftar yemeğinin maliyeti 87 bin 653 kişinin fitresine eşitti. Gecekonuda iftar açan yöneticiden, sarayda lüks altın şeritli logolu tabaklarda, altın varaklı bardaklarda, tabak altı ve ekmek altı gümüş suplalarda iftar açan bir sultana geçiş yapmıştı ülke.

Yandaş gazeteciler devreye giriyor lüksün dozu arttıkça. Yandaşlara göre Cumhurbaşkanlığı Sarayı'nın mutfağı oldukça mütevazı. Hatta Anadolu'nun geleneksel mutfağından farkı neredeyse yok. Emine Erdoğan limon ve elma kabuklarını ziyen etmiyor onlardan sirke kurduruyor. Bir kase çorba veya bir çeşit yemek ve salatayla kurulan sofralar ancak misafir olunca şenleniyor. Evde ayrıca bol bol Rize'nin beyaz çayı içiliyor.

Ertuğrul Özkök'e bir müjde daha. Bu menüden anladığımız kadarıyla sarayda ev yapımı sirke kullanılıyor. Sirke ile şarap arasında teknik olarak bir fark yok. Ekşimiş şaraptır sirke. Hakikaten saray menüsünde alkol var. İsteğe de bağlı değil üstelik! ■

BEYAZ ÇAYDAN ŞAŞMAZ

Saray sofralarından sızan bilgilere göre saray sofrasının baş içeceği beyaz çay. Çay deyip geçmeyin, kilosu 4-5 bin lira arasında. Beyaz çay üzerinde Japonya'da yapılan çalışmada kanserli hücreleri yok ettiği belirlenen "JP53" kod adlı maddeye rastlanmış. O nedenle hastalar tarafından çok tercih ediliyor.

Alman dergisi Spiegel'e göre sarayda "çeşnicibaşı" da var. Erdoğan yemeklerine zehir testi yaptırıyor yani. Spiegel Online'in haberine göre sarayda kurulan özel laboratuvar da yiyecek ve içeceklerin zehir ve radyoaktif maddelere karşı testten geçiriliyor. Ayrıca nevezuhur sultanın sağlığı beş doktor tarafından takip ediliyor. Zor zanaat bu sultanlık!

10 Eylül 2017'de TKP zamana karşı yarışıyor

Türkiye'de gerici faşist bir diktatörlük kendini yerleştirmek için beyhude çabalarırken, bu çabalar içinde etrafı ve memleketi acımasızca, cahilce kırıp dökerken çok acelemiz var. Bu saldırıya karşı emekçi halkı ayağa kaldıracacağız. Ertelebilir, geciktirilebilir bir şey değil bu!

Zamana karşı yarışıyoruz, çünkü Türkiye'de gelenin gidene aratması gayet mümkün. Emperyalizmin, sermayenin desteğiyle gericiliğin sadece akan boyalarını temizleyip toplumda yarattığı tahribatı

koruyacak, halkın haklarını değil yağmayı, talanı, sömürüyü garanti altına alacak projelerin yazılmakta olduğu açık bir gerçek. İşçi sınıfı yoksa gelen gidene hakikaten aratır!

10 Eylül 1920'de Mustafa Suphi'nin, Ethem Nejat'ın da aceleleri vardı.

Türkiye işgal altındaydı. Emperyalizm ve yardıçılarını, saltanat ve hilafeti püs-kürtmek nasıl ertelenebilirdi ki!

Öte yandan milli kurtuluş kavgasının toplumsal kurtuluş kavgasıyla birleşmemesi halinde ortaya çıkacak olan

sonuç, işçilerin ve yoksul köylülerin üstündeki sömürünün katmerlenmesinden başka bir anlama gelmeyecekti.

Türkiye Komünist Partisi zamana karşı sosyalist devrimi aramak için kuruldu, bundan 97 yıl önce Bakü'de.

Türkiye Komünist Partisi doğum gününü yalnızca ve yalnızca aynı arayışı güçlendirmek ve hızlandırmak için kutlar.

Doksan yedi yıl önce Mustafa Suphi, "ülkemizde işçi sınıfı yoktur diyen mürtecidir" diye konuşuyordu. 1920'de Türkiye'de

işçi sınıfının ne varlığı ne de geleceğinin olabileceğini düşünmek çok sıradan bir durum gibi görünüyordu oysa. Yanlıştı bu yaklaşım. Komünistler ülkenin bağımsızlığıyla işçi sınıfının sosyalist devriminin buluşmadığı durumda sömürge olmaktan kurtulmanın imkansızlığını kavramışlardı. Öte yandan, sosyalist devrimin bağımsızlıktan sonra değil, bu kadar ağır bir sorun gündemde olduğu için güncellik taşıdığını da kavramışlardı. Türkiye Komünist Partisi yurtsever ve enternasyonalist, Türkiyeli

ve Ekim Devriminin çocuğu olarak doğdu. Mücadeleye "bedeli ne olursa olsun" diye yaklaşan kurucularımız, bu cüreti Marksizm-Leninizm borçlu oldukları akıl açıklığından alıyorlardı.

Doksan yedi yıl sonra sağda ve solda gericiiler yine işçi sınıfının varlığından bir şey çıkmayacağını, geleceğin ise başkaları tarafından şekillendirilmesi gerektiğini söylüyorlar, iddia ediyorlar. Yanlıştı! Türkiye AKP'yi de yaratan sermaye düzeninin karanlığından sosyalizmle, işçi sınıfının iktidar yürüyüşüyle çıkar

ancak. Türkiye Komünist Partisi yurtseverliği, aydınlanmacılığı, sosyalist devrimciliği kimliğinde, bilincinde harmanlamaya devam ediyor.

Madem ki TKP ülkenin en eski ve en köklü partisidir, zamana karşı yarışımız işçi sınıfını örgütleme, gençleri, kadınları, aydınları örgütlü mücadelede birleştirme yarışıdır. Doğum günü TKP için ileri atılma vesilesidir.

Tüm emekçi halkımızı parti saflarında mücadele etmeye çağırıyoruz.

TKP Merkez Komite

Tayyiban futbolu çökerken

AKP neyse futbolu da o. Futbolu teslim ettikleri Demirören beyliği artık futbolu yönetemiyor. Ya düşecek ya da futbol endüstrisi çöküp gidecek. Yani sorun ne yabancı oyuncularla ne de yerlilerde. Sorun her şeyi kontrol etmeye çalışan AKP zihniyetinde. Çözüm belli: Bu düzen mutlaka ama mutlaka değişmeli. Arsaya, okula, sokağa inmeli yeniden futbol.

■ GÖKÇE GİRESUNLU

Futbolda büyük operasyon tamamlandı; Fatih Terim gitti Mircea Lucescu geldi. Belli ki Terim'in gidişi takımla ilişkisi kesilmiş pek çok isim için geri dönüş olanağıydı. Mesela üç yıl önce takımdan ayrılan ve artık 40'lı yaşlarının eşiğinde olan Emre Belözoğlu geri döndü. Büyük bir afra tafrayla takımdan ayrıldığını açıklayan Arda Turan da öyle. Terim'in gençleştirdiği takım sanki Lucescu eliyle yeniden yaşlandırılıyordu.

Neden? İşte orası tam olarak belli değil. Bazı spor yazarlarına göre Lucescu'nun ilk maçında sahaya sürdüğü takım Lucescu tarafından yapılmadı. Takımı başkaları yaptı ve "esame" Lucescu'nun eline tutuşturuldu. Peki, öyle bir adam bu yaşında neden böyle bir densizliğe rıza gösterir?

Kuşkusuz Ukrayna maçında sahaya sürülen kadro bir saray kadrosu. Hem Emre hem Arda sahadaydı. Fakat bu kan değişimine rağmen Ukrayna'ya net bir skorla yenildiler. Bir hafta sonraki Hırvatistan maçında Emre kenarda oturdu, Arda oynadı. Hırvatistan bastırdı. Arda oyundan çıktı, takım gol attı. Özetle her zamanki gibi ittire kaktıra tur atlama şanslarını son maçlara taşımayı başardılar. Tayyiban futbolunun kaderi böyle; hep önlerindeki maçlara bakıyorlar.

Milli Takım Ukrayna'ya yenilip tur şansını azaltınca sorumlusu hemen bulundu; yabancı sınırlamasının kaldırılması. Oysa futbolda yabancı sınırlaması iki yıl önce kaldırılmış ve bu karar futbolda bir devrim olarak sunulmuştu.

Uygulama Yıldırım Demirören'in büyük başarısıydı. Öyleyse bugün ortaya çıkan sonuçtan o sorumlu tutulmalı değil mi? Tabii ki hayır. Unutulmamalı, Reis dışındakilerin fiil ehliyeti yok artık. Herkes biliyor ki futbolda sorumluluk üstlenecek Demirören diye biri yok. Reisin vekili o. O gitse yerine bir yeni vekil gelecek.

Tuhaf bir rastlantı; bu tartışmanın fitilini de "AKP şeytani" Rıdvan Dilmen ateşledi. Kasımpaşa-Beşiktaş maçını yorumlarken, "Bugün sahada İstiklal Marşı'nı bilen kaç kişi vardı? Lig zıvanadan çıktı. Türkiye'den ebenin doğurduğu dört kişi sahada yok" dedi. Yoktu hakikaten. Ama AKP eliyle yürürlüğe konulan o uygulama bütün spor dallarında geçerli. Atletizme bakan Türkiye'nin Etopya'ya katıldığını sanır. Silme devşirme sporcu ile dolu bu branş. Atletizme sorun olmayan futbolda sorun oluyor her nasılsa.

PIYASADA YERLİ FUTBOLCU MU KALDI?

Gelen haberler iyi. Türkiye Futbol Federasyonu, başarısızlığın nedeni olarak gösterilen yabancı kuralında değişikliğe gitmek için hemen harekete geçti AKP. Biliyorsunuz daha önce sporda şiddeti önlemek üzere de harekete geçmiş, bir tür elektronik bilet uygulaması getirmişlerdi. Sonuçta sahalarda şiddet büyük ölçüde önlendi, çünkü seyirci sahalardan ayağını kesti. Kazara geldiği maçlarda da mutlaka kavga dövüş çıkıyor. Sahalar gergin. Yarısı IŞİD sempatanlarının elinde. Diğer yarısı maça İzmir Marşıyla başlıyor. AKP'nin

himayesindeki takımlardan Konyaspor'un başkanı Fetöcü çıktı ama iktidarla arası iyi oldu. Büyük yatırımlar yapılan Başakşehirspor önüne konulan çitayı bir türlü aşamıyor. Reisin mahallesinin takımı Kasımpaşa varla yok arasında. Milli Takım yerlerde sürünüyor. Büyük paraların döndüğü ama küçük başarılarla yetinilen bir profesyonel uğraş artık futbol.

Sıkıntı büyük, çözüm basit. Koyacaksınız yabancı sınırlamasını bak nasıl yerli futbolcu ürüyor! Ama gelin görün ki liglerde top koşturan yerli futbolcuların en az yarısı Avrupa liglerinden devşirme.

PARAMI ALIR GİDERİM

Bu toz duman içinde Fatih Terim'e verilen milyonluk işsizlik maaşı çoktan unutuldu. Futbol bir bataklığın içinde debeleniyor. Kulüpler borç yükü altında eziliyor. Tek çare devletin o kulüplerden alacağı vergilerden vazgeçmesi. Eski futbolcu ve MHP Milletvekili Saffet Sancaklı, TBMM Genel Kurulu'nda kulüplere yapılan vergi indirimleri hakkında konuşurken anlatmıştı durumun vahametini. Sancaklı, Galatasaray'ın Sneijder'e ödediği paranın bonservis hariç 32 milyon Euro'yu bulduğunu

belirterek "140 trilyon lira parayı bir oyuncuya verirseniz ve bunun gibi birkaç tane daha hata yaparsanız bu borç da 2,4 milyar olur ve ondan sonra Maliye mecburen kulüpler batmasın diye onlara vergi kolaylığı sağlamaya çalışır" diyordu.

Durum değişti mi peki? Hayır. Ülke spor kulüpleri bu yıl da transfer rekorlarını kırdılar. Kaynağı belli değil yalnız. Hoş artık ülkede hangi paranın kaynağı belli ki? Ülke ekonomisinin hâlâ ayakta kalmasının nedeni olarak bile kaynağı belirsiz paralar gösterilmiyor mu?

Sözün özeti: AKP neyse futbolu da o. Futbolu teslim ettikleri Demirören beyliği artık futbolu yönetemiyor. Ya düşecek ya da futbol endüstrisi çöküp gidecek. Yani sorun ne yabancı oyuncularla ne de yerlilerde. Sorun her şeyi kontrol etmeye çalışan AKP zihniyetinde.

Çözüm belli: Bu düzen mutlaka ama mutlaka değişmeli. Arsaya, okula, sokağa inmeli yeniden futbol. Ama o gün gelmeden önce alınacak en acil önlem de belli: Futbola yabancı sınırı değil Yıldırım Demirören sınırı getirilmeli. Reis bağırınca kimyası değişen patronlara son! ■

Futbola soldan bakmak: Solcu futbolcular

Kitaptan çıkarılacak en önemli sonuç, bu alanın geçen zaman içerisinde piyasa ilişkileriyle ne kadar kirlendiği ve futbolun yeniden üretilmesine acil bir ihtiyaç olarak gereksinildiği. Bu sebeple kitap, endüstriyel futbol düzenine ve bu çarkın dişlilerine karşı vakur bir itirazı temsil ediyor

■ İSMAIL SARP AYKURT

Şimdilerde kapitalizmin en popüler spor branşı, sistemin en kirli ilişkilerinin de yerleşiklik kazandığı futbolun, işçi sınıfı içerisindeki yayılımı ilk zamanlarda gerçekten de görkemliydi. Futbol, işçiler arasında hızlıca yayılıyor ve örgütleniyordu. İşçiler arasında adeta bir 'tutkal' görevi üstlenen bu oyun işçi mahallelerinde oynanmakta ve şimdilerde de bir gelenek olarak süren 'pub' kültürü işçileri futbola bağlamaktaydı. İşçi sınıfının ellerinde büyüyen bu güzel oyunun, hem onu yaratan sınıfa hem de onu önce boş aralarda, mahallelerde; sonra yeşil sahalarda temsil edip taşıyan emekçi futbolculara sonsuz bir teşekkür borcu olduğu da açık.

İşte, İspanyol gazeteci Quique Peinado'nun yazdığı, Yazılama Yayınevi sayesinde Banu Karakaş tarafından Türkçeleştirilen ve sosyalist spor yazınına kazandırılan 'Solcu Futbolcular' kitabı, hem emekçilerin ellerinden kayıp giden futbol oyununun farklı coğrafyalardaki gerçek yaşam izlerinden kesitler aktarıyor hem de çoğu zaman ıskalanan kimi mücadele deneyimlerine ışık tutuyor. Adımı ilk gördüğünüzde 'Solcu futbolcu mu olur' tekerlemesine inanıp da yitip gitmemeniz için içerisinde birçok yaşanmış olay barındırıyor bu kitap. Önsözünde şöyle diyor Peinado, "Özgürlüğe âşık olup bununla kalmayan insanlar da var". Ve ekliyor: "Göreceksiniz sağcı olmak çok kolay. Akıntıya kapılıp gitmek kolay".

Solcu Futbolcular kitabı ise bu akıntıya kapılıp gidenlerin, taraf olmayı beceremeyenlerin, düzenin bencil insanlarına dönüşen futbolcularının öykülerinden bahsetmiyor ve ticarileşen futbol düzeninin şiddetli bir antitezini içeriyor. Özetle, burada bahsi geçen futbolcular öyle ekranlardan izlediğimiz, istatistik futbolcuları değil. Onlar, bu akıntıya karşı kürek çeken ve bunda inat eden futbol emekçileridir. Kitap, işte bu emekçi kimlikleriyle politik bir özne olarak öne çıkan futbolcuları anlatırken dönemin siyasi atmosferlerine de değinerek bizlere önemli ipuçları bırakıyor.

TANIDIK YÜZLER

Kitapta tanıdık yüzler de yer alıyor. Örneğin Metin Kurt'un çok uzun olmayan yaşamına sığdırdığı mücadele deneyimleri kitapta yer buluyor. Çeşitli futbol ve siyasi

tarih üzerine öykülerle devam eden kitap, bilinen ya da bilinmeyen uzak birçok futbolcuyu emeğin iktidar mücadelesinde buluşturuyor.

Örneğin, 68 Mayıs'da buluyorsunuz kendinizi bir anda Fransız Komünist Partisi'nin spor yayını olan 'Miroir du Football' (Futbolun Aynası) yazarı olarak ya da Pinochet'in elini sıkmayan adam Caszely ile birliktesiniz, Rachid Mekhloufi ile 'Önce devrim' diyorsunuz, Sindelar gibi 'çelimsiz bir kâğıt gibisinizdir' belki; fakat yan yana mücadele ediyorsunuz faşizme karşı. Fikirleriniz nedeniyle mağdur edilen ilk futbolcuyla birlikte futbolun diğer yüzü çirkin sermayeyle de temas edebiliyorsunuz. Nazi mangaları tarafından katledilirken de bir o kadar öfkeli ancak inatçısınız.

Kitap, içerisinde yer alan gerçek yaşam hikâyeleri ve farklı coğrafyalardan birçok öykü ile sizi şaşırtabiliyor ve futbolun hem bir mücadele alanı hem de entelektüel bir uğraşı olduğunu işaret ediyor. Bu anlamıyla Solcu Futbolcular bir anı kitabı asla değil. Evet, yeni insanlar tanıyoruz... Ya da bildikleriniz şaşırtıyor sizleri, bilmediklerinize hayıflanıyorsunuz. Socrates, Lilian Thuram, Vicente Del Bosque, Romalı Tommasi, Vi-

kash Dhorasoo, Livornolu bir liman işçisinin oğlu Lucarelli ya da içimizden bir diğeri son Marksist eski Bursasporlu Ivan Ergic... Ancak kitaptan çıkarılacak en önemli sonuç, bu alanın geçen zaman içerisinde piyasa ilişkileriyle ne kadar kirlendiği ve futbolun yeniden üretilmesine acil bir ihtiyaç olarak gereksinildiği. Bu sebeple kitap, endüstriyel futbol düzenine ve bu çarkın dişlilerine karşı vakur bir itirazı temsil ediyor.

Solcu Futbolcular, şu ana kadar doldurulamayan bir boşluğu gidermeye aday. Kitap, yeşil zeminlerdeki mücadeleye metodik olarak katkı verecek deneyimleri resmederken sizi bir zaman yolculuğuna çıkarıyor; izlediğiniz ve uyguladığınız futbola karşı sizi bir sorgulama sürecine dâhil ediyor. Günümüz futbolcularını ise ne kadar az tanıdığınızı keşfediyorsunuz.

Son olarak, Kuper'in artık mit hâline dönüşen o sözündeki gibi "futbolun asla yalnızca futbol olmadığını" size gerçekten aktarabilecek bir kitap elinizdeki. Çünkü sorgulamayan ve değiştirme iradesinden yoksun bir öyküleme ve hüznlenme çağrısı yok bu kitapta. Solcu Futbolcular'da olan, "aslanları değiştirmek" diyen komünist futbol emekçilerin gürleyen koskoca bir çığlığıdır! ■

Yatacak yerleri yok!

Bazı istatistikler o ülkelerdeki dönüşümü anlatmayı oldukça kolaylaştırır. Tıpkı AKP iktidarında cezaevlerinde yaşanan dönüşümde olduğu gibi. AKP iktidara geldiğinde cezaevlerinde sadece 59 bin kişi vardı. Şimdiyse cezaevlerinin toplam kapasitesi 203 bin, tutuklu sayısı 221 bin...

■ ALİ UFUK ARIKAN

3 Kasım 2002'den, yani AKP'nin iktidara geldiği günden bu yana ülke adeta bir davalar cenderesine sokulmuş durumda. Özellikle 2007 sonrası Ergenekon, Balyoz, KCK, Devrimci Karargah, Şike ve Casusluk davalarıyla Türkiye yeni bir döneme girmiş, binlerce kişi cezaevine yollanmıştı. Ancak her şey bununla sınırlı kalmadı... İki eski ortak birbirine girdiğinde bu kez "FETÖ" davası, KHK ihraçları ve muhaliflerin tasfiyesi başladı. Bir gün Cumhuriyet gazetesi basıldı, ertesi gün Sözcü gazetesine operasyon düzenlendi. Aynı anda hem PKK, hem DHKP-C, hem Cemaat üyeliğinden tutuklamalar yapıldı. Artık polisin yaptığı operasyonun ve mahkemenin verdiği tutuklama kararının haber değeri bile kalmadı. Neredeyse her gün bir ilde operasyon yapılıyor, başka bir ilde tutuklama. Peki, tüm bunlar olurken Türkiye'de cezaevleri ne durumda?

59 BİNDEN 221 BİNE AKP İKTİDARI...

2002 yılında toplam 59 bin, 2006 yılında 70 bin, 2007 yılında 90 bin, 2008 yılında 108 bin, 2014'te 158 bin ve 1 Kasım 2016'da 197 bin kişi demir parmaklıklar ardındaydı. 2017 yılında ise Mayıs ayı itibarıyla

cezaevinde toplam 221 bin 607 kişi bulunuyor. O günden bu yana sadece damatların tahliye edildiği, Nuriye Gülmen ve Semih Özakça gibi isimlerin ise tutuklandığı düşünüldüğünde sayının daha da artmış olması mümkün.

Peki, cezaevlerinde 220 bin kişi bulunurken cezaevlerinde tutulan insanlar ne durumda?

YATAK YER YOK

Adalet Bakanlığı Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü'nün resmi sitesinde yer alan bilgiye göre, Türkiye'de 291 kapalı ceza infaz kurumu, 70 müstakil açık ceza infaz kurumu, 2 çocuk eğitimevi, 8 kadın kapalı, 4 kadın açık, 6 çocuk kapalı ceza infaz kurumu olmak üzere toplam 381 ceza infaz kurumu bulunuyor. Bu kurumların toplam kapasitesi ise 202.676. Yani şu anda cezaevlerinde en az 18 bin 931 kişinin yatacak yeri bile yok.

Adalet Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı Basri Bağcı, geçtiğimiz Mayıs ayında Meclis İnsan Haklarını İnceleme Komisyonu'nda yaptığı sunumda, "2017 sonuna kadar yaklaşık 11 bin kişilik bir kapasiteyi devreye sokmayı planlıyoruz. İnşaat aşamasında 76 ceza infaz kurumu, proje aşamasında 113 ceza infaz kurumu var, 18 infaz

NURIYE VE SEMİH

KHK ile ihraç edilen ve açlık grevine başlayarak işlerini geri isteyen eğitim emekçileri Nuriye Gülmen ve Semih Özakça, 23 Mayıs tarihinde tutuklanarak cezaevine konulmuştu. Açlık grevindeki emekçilerin cezaevinde yaşadığı olaylar, cezaevlerinin durumunu net şekilde gözler önüne seriyor. Gardiyanların Gülmen ve Özakça'yı öldü mü diye dürtmesi, Sincan Cezaevi İnfaz Kampusu Hastanesi'nde mutfağa yakın bir odaya koyması, iki eğitim emekçisine hukuksuz şekilde görüş kısıtlaması getirilmesi ve Semih Özakça'nın gardiyanlar tarafından darp edilmesi yaşananlardan sadece bazıları...

kurumunun da planlanması yapıldı" açıklamasında bulunmuştu.

Yani AKP'nin planı açık, daha fazla tutuklama yapılması için daha fazla cezaevi inşa edilecek.

Bağcı aynı sunumda oldukça dikkat çeken şu ifadeleri kullanmıştı: "Sadece cezaevinde bulunan insanların sayısını, odaları da artırmak, biraz da yatak takviye etmek suretiyle belli bir standart tutturmaya çalışılıyor. Bu da başka sıkıntılara neden oluyor. Birkaç yıl önce Van M Tipinde duvar boyu yataklar dizilmişti. İnsanlar orada vardiyalı yatıyorlardı. Ek bina yapıldı. Van'la ilgili sorun nispeten çözüldü ama bu, Türkiye'nin her yerinde aynı standartta çözüldü mü? Hepsi yüzde yüz çözüldü demek de zor çünkü bir anda bir olay, hadise meydana geliyor, hafta sonu 2 bin kişi birden cezaevine geliyor yani 2 bin kişi bir anda sizi bir otel zincirine bile yerleştirseniz orada bile ciddi sorun yaşarsınız."

Bağcı'nın sözünü ettiği durum OHAL'le birlikte iyiden iyiye çığırından çıkmış durum-

da. CHP'nin hazırladığı OHAL raporuna göre, 15 Temmuz darbe girişimi sonrası 169 bin 13 kişi hakkında adli işlem yapıldı, 50 bin 510 kişi tutuklandı. Üstelik tutuklamalar 50 binle sınırlı kalmış da değil. Neredeyse her gün yeni tutuklamalar yapılırken sadece üst düzey AKP'li isimlerin, başta damatlar olmak üzere yakınları, tahliye ediliyor. Yani cezaevine giren sayı her gün artış gösterirken tahliye bölümünde adeta sinek avlanıyor.

CEZAEVLERİ NE DURUMDA?

Cezaevlerindeki fiziki koşullara ilişkin kısa özet böyleyken bir de yıllardır gündemden düşmeyen kötü muamele iddiaları var. "Kelepçeyle muayene", "işkence" ve "dayak" kelimeleri adeta Türkiye cezaevleriyle özdeşleşmiş kelimeler haline gelmiş durumda. Adalet Bakanlığı, bir soru önermesine verdiği yanıtta, son sekiz yılda cezaevlerinde 77 çocuğun ve gencin intihar ettiğini açıklarken, bu veri bile oldukça çok şey anlatıyor. ■

A101 işçileri boyun eğmiyor

“Geçen ay işten çıkarılan üç arkadaşımızın mahkemesi hem sendikal tazminat hem işe dönüş şeklinde kazanımla sonuçlandı. Mahkeme sonuçlarından çok korktular ve U dönüşü yaptılar. Arkadaşlara da bir özgüven geldi. Şimdi işten çıkarılan ve çalışanlar birlikte on beş günde bir toplanmaya devam ediyoruz.”

■ BARIŞ İPLİKÇİ

“**H**arca harca bitmez” derken A101 neyi kast ediyor? Türlü hilelerle göz koyduğu cebimizdeki parayı mı, baskı altında tuttuğu işçilerin sabrını mı?

Samsun’da 2016’da sendikaya örgütlenen A101 market işçileri, ağır iş koşullarına karşı nasıl patronlara geri adım attırdıklarını anlatıyorlar.

Örgütlenmeye nasıl karar verdiniz?

Bizim örgütlenmemiz ‘Hakkımızı ne şekilde birlikte savunuruz’ diye başladı. Çünkü Samsun’da işsizlik var, herkes bundan korkuyor, bunu çok iyi kullanıyorlar. Tek başımıza bir şey yapamayacağımızı anladık, birlikte mücadele etmeye oradan karar verdik.

İşçiler arasında onurlu, dik duran arkadaşlarımız da var. Bu şekilde arkadaşların birleşmesiyle örgütlenme başladı. Sizin derginizin adıyla, ‘boyun eğmeyen’ işçilerin, sisteme karşı gelenlerin mücadelesiyle...

Hangi şikayetler üzerinden örgütlenmeye giriştiniz?

Az personelle çok iş mantığı var. Mesela yeni bir uygulama gündeme getirdiler. Dört kişilik mağazada personelden üçü tam zamanlı devam ederken birini yarı zamanlıya düşüreceklerdi. İlk eylemle birlikte bunu önledik.

Çalışma saatleri ve koşulları ağır. 7 buçuk saatten fazla çalışılması yasakken hep daha fazla çalışıyoruz. Baskı hiyerarşik bir

şekilde tepeden aşağı doğru uygulanıyor. Farklı A101’lerdeki çalışanlarla iletişim kurmamız engellenmeye çalışılıyor. Bu hem diğer çalışanlarla örgütlenileneceğinden doğan bir korku hem de çalışma saatleriyle ilgili başka bir mağazanın örnek gösterilmemesi için yapıyor.

Örgütlenme süreci nasıl gelişti?

Bir arkadaşımıza hiç hak etmediği şekilde ‘işinizi düzgün yapın yoksa -kaba bir ifadeyle- basın gidin’ denmesi bardağı taşıran son damla oldu.

Ben değişik mağazalarda çalıştığım için bir sürü hak yemeyen insanı tanımıştım. İlk tepkide bir anda baktık ki 40 kişi olmuşuz. Haziran 2016’da düzenli toplantılar almaya başladık. Whats App grubu kurduk. Grupta işçi hakları, toplu iş sözleşmesi konusunda yazılar paylaştık. Yönetime dair yorumlar da yapılıyordu.

Biri yönetime yazışmalarımızı iletmiş. Bir gün bölge sorumlusu öncü olduğunu düşündüğü altı kişiyi ayrı ayrı depoya çağırdı. Biri de bendim. Tam 15 Temmuz dönemiymi. ‘Siz şirkete darbe mi yapacaksınız?’ diye gözümü korkutmaya çalıştılar.

Toplamda sekiz kişi işten çıkarıldı. ‘Sizi A101’e karşı darbe yapmaktan çıkarıyoruz’ dediler.

İşe iade ve tazminat davası açtınız. Bu süreçte mücadele nasıl ilerledi?

Atakum’da Yenimahalle mağazası ve İlkadım’da Uğur

Mumcu mağazası önünde iki eylem yaptık. Bu eylemlere A101 işçileri dışında dışarıdan arkadaşlar da destek verdiler. Çevrede apartmanlardan çıkıp alkışlayan da oldu.

Şişecam işçilerinin grevi sırasında A101 işçileri olarak fotoğraf çekip onlara destek mesajı gönderdik. 1 Mayıs’ta pankart açtık. Eylemlerin duyulmasından İstanbul’daki şirket merkezi çok rahatsız oldu, Samsun’a baskı yapmaya başladı.

Geçen ay işten çıkarılan üç arkadaşımızın mahkemesi hem sendikal tazminat hem işe dönüş şeklinde kazanımla sonuçlandı. Mahkeme sonuçlarından çok korktular ve U dönüşü yaptılar.

Arkadaşlara da bir özgüven geldi. Şimdi işten çıkarılan ve çalışanlar birlikte on beş günde bir toplanmaya devam ediyoruz. Facebook grubumuza Antalya’dan Mersin’den dönüşler oluyor.

Arkadaşların bazılarının çocuklukları var, işsiz kalırsam ne yaparım korkusundan bu toplantılara gelemiyorlar. Ama gelemeyenler de biz burada karar alıp ‘mağazalar yarın açılmayacak’ desek ‘tamam’ diyebilecek durumdalar.

İş bıraktığınızı oldu mu?

Mesailer nedeniyle depoda biz dört kişi atarlandık, iş bıraktık, taleplerimizi kabul ettiler. Ertesi sene mesailer nedeniyle bu defa otuz kişi yine işi bıraktı. O zaman da her şeyi kabul ettiler. En çok korktukları şey

mağazanın kapanması. İşçilerin örgütlenip iş durdurması.

İzin kullanabiliyor musunuz?

Bu sene çalışanlardan kimse kullanamamıştı izinleri. Karşı çıktığımız zaman da “Zor durumlarda fedakarlık yapacaksınız” deniliyor. Tatil yapmayı geçtim ben yıllık iznimi çocuğumun sünnet düğünü zamanında kullanmak istedim, o bile engellendi. Fakat şu son süreçteki verdiğimiz mücadeleden dolayı baskılar biraz daha kırılmaya başladı.

Mücadeleniz sonucunda yıllık izinlerde de iyileşme oldu mu?

Olmaz olur mu... Bu mücadeleyle birlikte yıllık izinlerde kullanılmaya başlandı. Daha önce 1 hafta izin kullanmanın mağaza için sıkıntı olabileceğini söyleyenler şimdi korkudan 1 aylık izine bile seslerini çıkaramıyorlar.

Peki maaşlarda sıkıntı yaşıyor mu?

2 yıl önce 2000 TL’den az maaş almazken son aylarda 1900 TL’yi hiç geçmedi maaşım. Bunun sebebi de fire açıkları. Bu açıklar çalışanların maaşlarından kesiliyor.

Primlerimiz de problemlidir. Mesela ciro hesaplamasından alacağımız primin hesabını yaptık geçen ay 200 eksik çıktı. Sebepini sordüğümüzda ilk etapta bir açıklama yapmadılar. Daha sonra haklı olduğumuz ortaya çıkınca yatırdılar. Eğer bunları sorgulamasak primlerimiz az yatmış olacaktı. ■

Örgütlenmek tek çözüm

Kelebek Mobilya'dan sömürü manzaraları

Sigortasız çalıştırma, işten atma, sendikayı satın alma, işten attığı işçinin başka fabrikalarda iş bulmasına engel olma... Ne ararsan var. Bunlar Türkiye'nin en bilinen markalarından biri olan Kelebek Mobilya'nın üretildiği Biga'daki Doğtaş fabrikasında sömürü koşulları. Bir de bu koşullara karşı direnen, örgütlenen işçiler var.

Yazları işler iyice yoğunlaşıyor Doğtaş'ta. Fabrikada neredeyse soluksuz çalışıyor işçiler. Yapılan işin kendisi zaten ağır, bir de fabrika içindeki baskı ve hukuksuzluklar eklenince işçiler için şartlar iyiden iyiye zorlaşıyor.

Bu ağır koşullar işçileri arayışa itiyor. Tüm bu baskı ve ardından gelen işten çıkarılmaya karşı işçiler, geçtiğimiz Haziran ayında üretimi durdurarak tepki gösterdiler. Atılan arkadaşlarını yeniden tezgâhlarının başına döndürmeyi başaramamış olsalar da önemli bir deneyim kazandılar.

Ömer, o dönem işten çıkarılan iki işçiden biri. Ömer'le o süreçte yaşananları, fabrikanın ağır çalışma koşullarını, patron tarafından çğnenen yasal hakların örneklerini, tüm bunlara karşı öfkesi kabaran işçilerin tepkilerini konuştuk.

Önce bize kendini tanıtır mısın?

Adım Ömer. Bigalıyım. Doğtaş'a 19 Mayıs 2004 tarihinde işbaşı yaptım. İşyerinde bir yıldan fazla süre sigortasız çalıştırdıktan sonra 21 ağustos 2005 yılında sigorta girişim yapıldı. 14 Temmuz 2017 tarihinde ise işime son verildi.

Hangi gerekçeyle sizi işten çıkardılar?

Bana verilen görevleri yerine getirmemişim! Tazminat-sız çıkardılar. Üstelik işsizlik maaşı almamı da engellediler. Elbette gerçek nedeni söylemiyorlar. On beş yıla yakın süredir bu fabrikada çalışıyorum ve işimi hep eksiksiz yaptım. Çıkışın sebebi başka.

Nedir peki?

Fabrikada genel olarak işçilerin gerginliği ve huzursuzluklar iyice arttı. Sendika temsilcisi beni çağırdı ve bu olumsuzlukların nedenini sor-du. Ben de dilim döndüğünce söyledim. Çok fazla sorun

var. Sendika yetersiz kalıyor vs. Sendika temsilcisi benden yaklaşan yeni sözleşme öncesi işçilerin genel taleplerini öğrenmemi istedi. Ben bu amaçla işyeri ve iş saatleri dışında arkadaşlarla buluşarak konu hakkında konuşmalar yaptım. Sıklıkla yan yana geldik arkadaşlarla. Genel hava temsilcilerin işini yapmadığı, işçilerin hakkını korumadığı yönündeydi. İşçi arkadaşlar sendika temsilcilerinin işçiler tarafından seçilmesi gerektiğini düşünüyorlardı. Bu mesele aramızdaki bazı arkadaşlar tarafından işyerine ve sendikaya, işçiler bu sendikayı değiştirecek diye yansıtılmış. Bu yüzden sanırım, sendika o dönemde beni karşısına almış. Üzerine diğer olay patladı ve olaydan bir ay sonra beni işten çıkardılar.

Bu olay ne idi?

6 Haziran günü bir arkadaşımız eşini doktora götürmek için izin istemiş. Şefi reddetmiş ve bu yüzden tartışmışlar.

“Direndiler. Direnirken öğrendiler. Bir sonraki direnmeleri daha güçlü ve kararlı olacaktır. Yönetim bütün işçileri işten atıp yeni bir çalışan kadrosu oluştursa bile çalışma ortamı değişmedikçe olaylar daha da büyüyerek yinelenek. Biz de fabrikanın içinde ve dışında örgütlenmeyi sürdüreceğiz.”

dört gün çalışabildim. Doğtaş yöneticileri buraya benimle çalışmaya devam ederlerse iş vermeyeceklerini söylemişler. Böylece tekrar işsiz kaldım. Şu anda sektör dışından iş arıyorum.

Peki Doğtaş defteri kapandı mı senin için?

Bu sorunun yanıtı hem evet, hem hayır. Artık bu işyerine geri dönüş pek mümkün değil benim için. İşletme tarafından gasp edilen haklarımı kurşuna

kadar geri alacağım bir hukuki mücadele yürütüyorum şimdi. Ancak konu, işletme için yeni başladı. O berbat çalışma koşulları, insanlık dışı idari uygulamalar, çalışanları ek iş bulmaya, yoksulluğa ve açlığa mahkûm eden ücretler, kendi çıkarları dışında hiç bir konuyu umursamayan sendikacılar.. Bütün bunlar değişmedikçe o fabrika içindeki gerilim artarak devam edecek. Yakın zamanda sözleşme yenilenecek. Yeni sözleşme de yeni mutsuzluklar ve gerginlikler getirecek. Üstelik çalışan arkadaşlarımız Haziran olaylarının deneyimi ile daha da bilinçliler. Düşünsenize, Biga için bir ilki gerçekleştirdiler. Direndiler. Direnirken öğrendiler. Bir sonraki direnmeleri daha güçlü ve kararlı olacaktır. Yönetim bütün işçileri işten atıp yeni bir çalışan kadrosu oluştursa bile çalışma ortamı değişmedikçe olaylar daha da büyüyerek yinelenek. Biz de fabrikanın içinde ve dışında örgütlenmeyi sürdüreceğiz. ■

Şefi arkadaşı personel müdürlüğüne götürmüş. Biz bu hareketin arkadaşımızı işten çıkarmak anlamına geldiğini düşündük ve yaklaşık 50-60 kişi peşlerinden gittik. Araya yemek paydosu girdi, yemek sonrası bize arkadaşımızın atılmayacağı açıklaması yaptılar ve işbaşı yaptığımızda arkadaşımız aramızdaydı. Ertesi gün sabah saatlerinde ben bir iş kazası geçirdim, hastaneye gittim ve doktor küçük bir cerrahi müdahaleden sonra bana üç gün rapor verdi. Ben eve döndüm. O akşam, vardiya sonunda işyerinde küçülmeye gidildiği, bu nedenle bazı bölümlerin kapatılacağı gerekçesiyle iki arkadaşımızı işten çıkarmışlar. Bu iki arkadaşımız da az önce anlattığım toplantılara katılmışlardı.

İlk çıkışı engellediniz. Sonraki iki işçinin çıkışına tepki olmadı mı?

Oldu. 8 Haziran günü sabah vardiya başladığında 600 kadar çalışanın yaklaşık yarısı

oldukça kızgın bir şekilde tezgâhları başında beklediler ve üretime başlamadılar. Talep, işten atılan iki işçinin geri alınmasıydı.

Sonra?

Öğleden sonra İstanbul'dan patronlardan biri geliyor. Bu sırada bütün fabrika yönetimi, işveren temsilcileri, sendikacılar ve hatta patron kendisi ilk geldiğinde oldukça şaşkın ve korku içindeler. Patron işçilerin arasında söylenerek dolaşiyor, rastgele seçtiği bazı arkadaşları odasına topluyor. Onlara atılan arkadaşlarla şahsen görüşeceğini ve eğer suçsuzlarsa geri alacağını söylüyor. Üstüne maaşlara zam yapacaklarını, başka kimseyi işten çıkarmayacaklarını ve benzeri vaatleri sıralıyor. Arkadaşları ikna edip işbaşı yaptırıyor.

Peki bu vaatler yerine getirildi mi?

Nerede... Hepsi palavra. Bir tek patron yanına sendika

temsilcilerinden birini alıp işten çıkardıkları bu iki arkadaşla görüşüyor. Formaliteden tabi. Havadan sudan konuşmuş ve arkadaşların sendika değiştirmek istediklerini iddia etmiş. Yani geri dönüşleri olmadı. Üstelik yeni işten atılma olmayacak demelerine rağmen kısa bir süre sonra beni de işten attılar.

O zamandan bu yana sen neler yaptın?

Önce sendikayı aradım. Olaydan hemen sora. Sendikanın eğitim sorumlusu ile görüştüm. “Ne yapabiliriz?” diye sormak istedim ama o benden önce davrandı ve ne yapabiliriz diye bana sordu. Bunca yıldır sendikacısın sen bilmiyorsan ben nereden bileceğim? Baktım bir sonuç çıkmayacak, ben de daha önce işten atılan bir ağabeyimizin avukatını buldum ve hukuki süreç başlattık. Bir süre sonra Doğtaş için çalışan bir taşeron firmada çok daha iyi bir maaşla işe başladım. Burada sadece

Aklın özgürleşmesi ve din

Kant'ın daveti soruları özgürleştirme yönündedir. Aklın tanrı yerine geçmesini hiçbir aydınlanmacı istemez, bu yüzden aklın eleştirisini de yine aynı yolla; akılla yapmak gerekir. Eleştirinin eleştirisi ve yeniden bir eleştiriye başlama mecburiyeti, bitmek bilmeyen bir yolculuk. İnancın ne tür bir iktidar yarattığını ve insanı nasıl bir köleliğe mahkûm ettiğini pek çok örnekle açıklamak mümkün.

■ ALİ ERDENUR

Tanrı fikri doğal olarak her düşünür için zorlu bir alandır. Söylencelerle bezeli bir tanrı fikrine boyun eğmek, rıza göstermek ve kendini bununla sınırlayıp tek soru sormadan yürümek doğasına aykırıdır düşünen kişinin. Kaldı ki, olan biteni anlamak, yorumlamak ve varlığına anlam bulmak çabası, bir kez insanı dertlendirdikten sonra, bundan arınmak söz konusu olamaz.

Yahudiliğin içinden çıkan Hıristiyanlık bağımsızlık için çırpınırken, bir yanda tanrının nereye yerleşmesi gerektiği sorunu da iyice belirginleşiyordu.

Yunan'da açığa çıkan tanrı fikri akla daha yatkındı. Buyurgan bir tanrı yerine, aşkın ve bilgelikle bezeli tanrı kuşkusuz daha incelikli ve erdemli olacaktır. İsa'nın sahne almasıyla birlikte aşkın bir tanrının insan bedenine indirgenmesi zorlu bir süreç girilmesini neden oldu. Aşkın ve tam olarak akılla kavranması olanaklı bulunmayan bir tanrının, kendi bedeninden uç vermesi, ulaşılır olması ve yaradan iktidarını tartışılır kılması uzun erimli bir tartışma sürecidir.

İsa'nın bir oğul olması fikri görüyoruz ki zamanla ve yoğun tartışmalarla türetilmiştir. İlk Hristiyanların bu kamada olmadığını biliyoruz. Hristiyanlığı ilk vaaz edenlerin Musevilikten tamamen ayrılmak, dışında durmak gibi bir tercihi de yoktur. Nihayetinde İsa'nın tanrının oğul olduğu savı genel kabul görmüş sayılsa bile Hristiyan âleminde, akli

başında düşünürler açısından akıldışılığın somut göstergesi olarak öylece durmaktadır. Karen Armstrong "Tanrı'nın Tarihi" adlı nitelikli, boyutlu çalışmasında tüm bunları tartışıyor.

İNSANI BİR TARTIŞMA

20 Mayıs 325 yılında piskoposlar İznik'te toplanacak İsa'nın ve tanrının yerini belirleyeceklerdir. İsa'nın tanrının oğul olmasına Arius ve iki yürekli arkadaşı karşı çıkacak, tuhaftır ki onlar bir tür sapkın olarak ilan edilecektir. Yaratıcı ve kurtarıcının tekliği, insani bir tartışma sonra tasdiklenmiş oluyor böylece. Artık aklın iyice baskı altına alınacağı, düşünmenin, yaratmanın, sormanın/sorgulamanın neredeyse olanaksız hale geldiği bir süreç başlamış olacaktır. İnsanlık çoğulcu, belki demokratik diyebileceğimiz bir tanrı anlayışından; tekçi, baskıcı, sert ve asik yüzlü, üstelik iktidar isteyen bir tanrıya geçmiştir.

Uzun bir sürecin ardından Kant şunları yazacak, bu kez insanlık başka bir sürece girmiş olacaktır:

"Aydınlanma, insanın kendi ayağıyla içine düştüğü toyluktan kurtulmasıdır. Toyluk, insanın kendi aklını bir başkasının rehberliğine ihtiyaç duymaksızın kullanamamasıdır. İnsanın bu toyluğa kendi ayağıyla düşmesinin nedeni de akılsız olması değil, akli başkasının rehberliği olmaksızın kullanma kararlılığı ve cesaretini gösterememesidir. Bundan dolayı, Aydınlan-

ma'nın sloganı şudur: Sapere aude! (Kendi aklını kullanma cesareti göster)"

SORULARI ÖZGÜRLEŞTİRMEK

Kişinin kendi aklına güvenmesi, birinin yardımı olmaksızın yolunu bulmaya çalışması sanıldığı kadar kolay değildir. Tanrının varlığı pek çok yanıtı soruyu ortadan kaldıran. Kant'ın daveti soruları özgürleştirme yönündedir. Aklın tanrı yerine geçmesini hiçbir aydınlanmacı istemez, bu yüzden aklın eleştirisini de yine aynı yolla, akılla, yapmak gerekir. Eleştirinin eleştirisi ve yeniden bir eleştiriye başlama mecburiyeti, bitmek bilmeyen

bir yolculuk. İnancın ne tür bir iktidar yarattığını ve insanı nasıl bir köleliğe mahkûm ettiğini pek çok örnekle açıklamak mümkün.

Eğer bıçak kemiğe dayanamayı, insan inanç konforunu bırakır, sormaya, kölelikten kurtulmaya çabalar mıydı, tartışılır. Ancak ilk insandan bu yana inanç insanın içindedir, zorunlu, genlere yazılı bir duygu/dürtü demek pek akılcı olmayacaktır. Şunu söylemek mümkün; eğer bir işlevi olmasa, bir ihtiyaca denk düşmese, insan tanrıyı ve devamında dinleri yaratmak zorunda kalmazdı. Ardından da bu yaratısının tutsaklığından kurtulmak için bunca zaman çırpınmazdı. ■

➔ Francisco Goya'nın 1799 yılında yaptığı El sueño de la razón produce monstruos (Aklın uykusu canavarlar doğurur) isimli gravür.

9 dokuz maddede KOMÜNİZM

Kemal Okuyan

İNSANLIĞIN KURTULUŞU KOMÜNİZMDE

1. KARMAŞA, KAOS, REKABET...

Komünizm son derece basit, yalın, sade bir toplumsal düzendir. Bugün insanlığın karşı karşıya olduğu sorunların önemli bir bölümü bizzat kapitalizmin ürünüdür. Komünizmde kaynaklar toplumsal çıkarlar, toplumsal fayda için harekete geçirilir. Kişisel ya da grupsal çıkarlar için hareket eden aktörlerin yarattığı karmaşa, kaos, rekabet, çatışmadan eser yoktur.

2. KAYNAKLAR KİMİN?

Komünizm insanlar arasında eşitliğin mümkün olmadığı; mümkün olsa bile bunun gelişmeyi ve yaratıcılığı engelleyeceği düşüncesinin tersine, insanların maddi olanaklarını eşitleyerek gelişimi hızlandırır ve yaratıcılığın önündeki engelleri ortadan kaldırır.

3. İYİLİK VE KÖTÜLÜK

Komünizm kimilerinin iyi başkalarının ise kötü olarak tanımladığı insan doğasından hareket etmez. İnsanın kötücül yönlerini kuvvetlendiren bütün olumsuz koşulları ortadan kaldırarak yeni insanı yaratır. Yeni insan iyiyi, güzeli, haklıyı, gelişkin ve bilimsel olanı benimseyip içselleştirmek için komünist toplumdan güç ve feyz alacaktır.

4. EŞİTLİK

Komünizm fabrika ve diğer işletmelerin, tarımsal arazi ve işletmelerin, deniz kıyıların, ormanların, madenlerin, akarsuların tüm topluma ait olduğu bir düzendir. Böyle bir düzende kimse servet peşinde koşmaz, koşamaz. İnsanlık daha şimdiden tüm ihtiyaçlarını karşılayacak üretici güce ulaşmış durumdadır. Zenginliğin küçük bir azınlığın elinde toplanması engellendiğinde, maddi ve entelektüel hiçbir karşılığı olmayan tüketim kalıplarının dayatılması sona erdiğinde ve savaş araçlarının yarattığı israftan kurtulduğumuzda insanlığın tamamını refah ve bolluğa taşıyabiliriz. Komünizm işte bunu sağlayacaktır.

5. ÖZGÜRLÜK

Komünizm insanın aklını ve bedenini tutsak alan bütün saçmalıklardan arınacak bir düzendir. Komünizm özgürlük demektir ama ırkçılık, savaş propagandası, kadını ya da erkeği ya da farklı cinsel yönelimleri olanları aşağılamak, insanları hurafelerle kandırmak, doğaya zarar vermek, toplumsal kaynakları toplumun zararına kişisel çıkarlar için kullanmak yasaktır. Bu yasaklar özgürlüğü kısıtlamaz tam tersine insanı özgürleştirir.

6. SAVAŞ VE BARIŞ

Komünizm savaşların unutulması, tarih olması demektir. Savaşların temelinde ekonomik çıkarlar yatmaktadır. Çağımızda bu emperyalistler arası, uluslararası tekeller arası rekabet olarak anlaşılmalıdır. Komünizm tekellerin yok edildiği bir düzendir. Emperyalizm, kapitalist üretim tarzı tasfiye olacaktır. Bunun anlamı ulusları birbirine düşman eden koşulların ortadan kaldırılmasıdır. Komünizm tüm ulusal zenginliklerin, birikimin gelişebildiği, birbirleriyle kaynaştığı, sınırların ortadan kalktığı, dünya yüzeyinde hiçbir ulusal ayrıcalığın kalmadığı muhteşem bir düzendir.

7. NEREDE KAPİTALİZM ORADA...

Komünizm insanlığın "ilerleme"nin sömürücü sınıflar eliyle kötüye kullanılmasının sonucu olan hava kirliliği, trafik sıkışıklığı, betonlaşma ve çölleşme, sağlığa zararlı endüstriyel gıdalar, obezite, laboratuvar ürünü salgın hastalıklar, televizyon-internet-sosyal medya ve benzeri bağımlılıkları sona erdirecek bir düzendir. Bunların hiçbirisi kaçınılmaz değildir; komünizm bunların hepsinin üstesinden gelecektir.

8. AYAKLAR BAŞ OLURSA...

Komünizmde padişah, sultan, bey, ağa, kral ve benzeri statüler olmayacağı gibi kimse toplumun tepesine çıkamayacak, kimsenin görev ve sorumluluğu onu diğerlerinden üstün ya da ayrıcalıklı hale getirmeyecektir. Komünizm insanlığın kahramanlara değil, kolektif akla ve iradeye sahip olacağı gelişkin bir düzendir.

9. HAVA KADAR SU KADAR!

Komünizm hava, su ve yemek kadar doğal bir ihtiyaçtır. Türkiye Komünist Partisi halkımızı bu ihtiyacı karşılamaya çağırmaktadır.

BU DÜZEN DEĞİŞECEK!

Güzelim ülkemizde yaşamı işkenceye çeviren bir düzenin kader olduğunu söylüyorlar. Çünkü çıkarları onu gerektiriyor. Nüfusun küçük bir bölümü büyük çoğunluğa bu çirkinliği, bu sefaleti yaşatarak zenginleşiyor. Gelin, Türkiye'yi bu kahrolası düzenden kurtaralım. Haksızlıkların, eşitsizliklerin, adaletsizliğin, sömürünün ortadan kalktığı bir ülke yaratalım.

TKP'nin 97. kuruluş yıldönümü etkinliklerinde buluşalım

İZMİR

8 EYLÜL CUMA SAAT 20.00

TEPEKULE KONGRE MERKEZİ

ANKARA

9 EYLÜL CUMARTESİ SAAT 19.00

MANHATTAN OTEL

İSTANBUL

10 EYLÜL PAZAR SAAT 16.00

TİM SHOW CENTER MASLAK

BURSA

16 EYLÜL CUMARTESİ SAAT 16.00

ÇAĞDAŞ GAZETECİLER DERNEĞİ LOKALI

ESKİŞEHİR

17 EYLÜL PAZAR SAAT 17.00

TAŞBAŞI KÜLTÜR MERKEZİ KIRMIZI SALON

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ

